

Výběr kandidátů na funkci soudce v obvodu Městského soudu v Praze

Test aplikace práva

22. září 2016

Celkem 33 otázek

Občanské právo	10	Trestní právo	10
Obchodní korporace	2	Správní právo	4
Insolvence	3	Ústavní právo	4

99 minut

Na každou otázku je správná pouze 1 odpověď

OP1

Žalobce podá proti Jiřímu Novotnému žalobu o náhradu škody na movitých i nemovitých věcech ve výši 2 500 000 Kč s příslušenstvím. Jde o složitý spor a je zřejmé, že se soud neobejde bez znaleckého posudku.

Žaloba je podána u soudu 27. 6. 2016, druhý den dá asistent soudce pokyn k doručení žaloby žalovanému s výzvou k vyjádření; doručuje se prostřednictvím provozovatele poštovních služeb (poštou), jelikož žalovaný nemá aktivovanou datovou schránku.

Zásilka se však následný týden vrátí s poznámkou, že „adresát zemřel“.

Asistent učiní dotaz na matriku a zde ověří, že 29. 6. 2016, tedy dva dny po podání žaloby, žalovaný Jiří Novotný skutečně zemřel.

Určete, jaký procesní postup soudu je v této situaci nejvhodnější:

- A) Soud řízení bez dalšího zastaví.
- B) Soud řízení bez dalšího přeruší do skončení dědického řízení.
- C) Soud se pokusí u příslušného soudního komisaře ověřit, jaký je okruh dědiců po zemřelém a vzhledem k tomu, že ten není dosud znám, ustanoví procesního opatrovníka neznámým dědicům zůstavitele (žalovaného) a s ním pokračuje v řízení přípravou jednání.
- D) Soud se pokusí u příslušného soudního komisaře ověřit, jaký je okruh dědiců po zemřelém, a protože ten není dosud znám, řízení poté bez dalšího přeruší do skončení dědického řízení.

OP2

Žalobce se domáhá žalobou slevy z ceny za dílo ve výši 400 000 Kč pro vady, které se na dokončené stavbě po předání díla objevily. K žalobě připojí „soukromý“ znalecký posudek podle § 127a o. s. ř., z něhož vyplývá, že stavba skutečně vadami trpí a náklady na opravu představují 400 000 Kč. Posudek podal znalec zapsaný v seznamu u příslušného krajského soudu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zpochybní závěry znalce a jeho hlavní argument je ten, že žalobce zaplatil znalci za posudek odměnu, tudíž mezi nimi existuje vztah ekonomická závislosti a závěry znalce proto nemohou být objektivní. Navrhne, aby soud ustanovil znalce „soudního“ podle § 127 o. s. ř.

Správný postup soudu bude následující:

- A) Soud nařídí jednání, k němu předvolá „soukromého“ znalce, připomene mu jeho povinnosti a znalecký slib, vyslechne jej, a protože znalce obhájí své závěry i metodu, kterou použil, provede i další důkazy a ve věci rozhodne.
- B) Soud ustanoví bez průtahů znalce podle § 127 o. s. ř. a tomu uloží, aby vypracoval nový posudek, v němž se mj. vyjádří k závěrům znalce „soukromého“, nařídí jednání, soudního znalce vyslechne, provede i další důkazy a rozhodne.
- C) Soud uloží žalovanému, aby také on předložil svůj „soukromý“ znalecký posudek, přezkoumá věrohodnost obou odborných závěrů, provede důkazy oběma písemnými posudky, aniž by znalce předvolal a vyslechl, provede i další důkazy a ve věci rozhodne.
- D) Soud ustanoví k podání revizního znaleckého posudku znalecký ústav, kterému uloží, aby přezkoumal závěry znalce „soukromého“, ve věci nařídí jednání, při něm provede důkaz písemným posudkem ústavu, provede i další důkazy a ve věci rozhodne.

OP3

Pan Adam Pech podal žalobu proti panu Josefu Flaškovi na náhradu škody ve výši 30.000 Kč. V řízení bylo prokázáno, že pan Flaška v opilosti řídil automobil Škoda Octavia, který měl zapůjčený od svého přítele Jiřího Bezelstného. V důsledku opilosti nezvládl řízení a naboural do nového plotu u domu, přičemž jak plot, tak dům, jsou součástí pozemku, který patří panu Adamu Pechovi. Poškození plotu podle znaleckého posudku nemělo na cenu pozemku, jehož součástí byl jak dům, tak i plot, žádný vliv. Cena opravy plotu by však činila 30.000 Kč.

Jak soud rozhodne?

- A) Žalobu zamítne, neboť pan Josef Flaška nebyl pasivně legitimován, když nebyl provozovatelem vozidla, jehož provozem byla vyvolána škoda.
- B) Žalobu zamítne, neboť panu Pechovi nevznikla škoda, protože poškozením plotu nedošlo ke snížení výše jmění pana Pecha.
- C) Žalobu zamítne, neboť dokud pan Pech nevynaložil náklad na opravu plotu, žádná škoda mu nevznikla.
- D) Rozhodne jinak.

OP4

Pan Jiří Kmotr žaluje paní Evu Nesnídalovou na určení, že je vlastníkem stavebního pozemku p.č. 102, katastrální území Nejezchleby, obec Nejezchleby. Paní Nesnídalová koupila tento pozemek kupní smlouvou z roku 2015 od pana Kmotra a také bylo její vlastnické právo vloženo do katastru nemovitostí, kde je nyní ona na místo pana Kmotra vedena jako vlastnice. Sám pan Kmotr nabyl předmětný pozemek v roce 2013 od pana Jana Kůrky, kterého však k prodeji donutil tak, že prohlásil, že pokud mu dům neprodá, udá na Policii ČR, že pan Kůrka delší dobu páchá trestný čin krácení daně. Pak Kůrka nakonec silnému nátlaku pana Kmotra podlehl a dům mu prodal. Pan Kmotr však krátce nato způsob svého života neunesl. V řízení bylo prokázáno, že v roce 2015 již pan Kmotr trpěl duševní poruchou, která natolik narušila jeho volní a rozumové schopnosti, že k tak závažným právním jednáním jako je převod domu, ve kterém bydlel, neměl svéprávnost. Paní Nesnídalová nevěděla ani nemohla vědět o tom, za jakých okolností byl do katastru nemovitostí zapsán pan Kmotr, ani o jeho duševní poruše. Jak soud o žalobě rozhodne?

- A) Žalobu zamítne, neboť pak Kmotr není vlastníkem předmětného pozemku, když nemohl nabýt vlastnické právo na základě smlouvy s panem Kůrkou.
- B) Žalobu zamítne, neboť paní Nesnídalová byla v dobré víře a jako taková nabyla vlastnické právo od neoprávněného, když spoléhala ve stav zápisů v katastru nemovitostí.
- C) Žalobě vyhoví.
- D) Žalobu zamítne, neboť vyhovění žalobě by bylo v rozporu s dobrými mravy.

OP5

Žalobkyně se domáhá na žalovaném zaplacení 11 626 Kč z důvodu slevy z kupní ceny za dodání 10 ks (žalobkyní objednaných) vadných záclon. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný vylíčil důvody, pro které nárok na slevu z kupní ceny v plném rozsahu neuznává, a navrhl, aby jemu soud proti žalobkyni přiznal k zaplacení částku 10 000 Kč představující doplatek splatné kupní ceny za dodané záclony. K vyjádření žalovaného žalobkyně písemně uznala, že skutečně splatný nedoplatek kupní ceny dosud neuhradila, a uvedla, že proti pohledávce na doplatek kupní ceny započítává žalobou uplatněnou pohledávku. Ve věci jsou splněny podmínky řízení, žalobkyně i žalovaný jsou právně zastoupeni, žalobkyní je zcela zaplacen soudní poplatek za žalobu, která je projednatelná, žalobkyně i žalovaný tvrdí všechny pro rozhodnutí věci významné skutečnosti a za jejich účelem označují listinné důkazy.

Která z následujících možností je správná:

- A) Soud usnesením vyzve žalovaného k zaplacení soudního poplatku za vzájemnou žalobu a po jeho zaplacení nařídí jednání, při kterém po provedeném dokazování, které prokáže oprávněnost nároku žalobkyně i nároku žalovaného, rozsudkem vyhoví žalobě co do zaplacení 1 626 Kč, zamítne žalobu co do zaplacení 10 000 Kč a přizná žalovanému právo na náhradu nákladů řízení.
- B) Soud usnesením vyzve žalovaného k zaplacení soudního poplatku za vzájemnou žalobu a po jeho zaplacení nařídí jednání, při kterém po provedeném dokazování, které prokáže oprávněnost nároku žalobkyně i nároku žalovaného, rozsudkem vyhoví žalobě co do zaplacení 1 626 Kč, zamítne žalobu co do zaplacení 10 000 Kč, zamítne vzájemnou žalobu o zaplacení 10 000 Kč a přizná žalovanému právo na náhradu poměrné části nákladů řízení o žalobě a žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení o vzájemné žalobě.
- C) Soud nařídí jednání a po provedeném dokazování, které prokáže oprávněnost nároku žalobkyně i nároku žalovaného, rozsudkem vyhoví žalobě co do zaplacení 1 626 Kč, zamítne žalobu co do zaplacení 10 000 Kč a přizná žalovanému právo na náhradu poměrné části nákladů řízení.
- D) Soud nařídí jednání a po provedeném dokazování, které prokáže oprávněnost nároku žalobkyně i nároku žalovaného, rozsudkem vyhoví žalobě co do zaplacení 11 626 Kč a přizná žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení.

OP6

Žalobce se domáhá na žalovaném zaplacení 85 000 Kč z důvodu náhrady majetkové újmy. Ještě před učiněním výzvy soudem k zaplacení soudního poplatku ze žaloby vzal žalobce žalobu co do částky 60 000 zpět s odůvodněním, že žalovaný mu po podání žaloby nárok v této výši uspokojil, což také výpisem ze svého účtu prokazuje. Ve věci jsou splněny podmínky řízení, žalobce i žalovaný jsou právně zastoupeni a žaloba je projednatelná.

Která z následujících možností je správná:

- A)** Soud usnesením vyzve žalobce k zaplacení soudního poplatku ze žaloby ve výši 4250 Kč (vyměřený z částky 85 000 Kč) a po jeho nezaplacení ve stanovené lhůtě usnesením (celé) řízení zastaví a přizná žalovanému právo na plnou náhradu nákladů řízení.
- B)** Soud usnesením vyzve žalobce k zaplacení soudního poplatku ze žaloby ve výši 4250 Kč (vyměřený z částky 85 000 Kč) a po jeho zaplacení usnesením řízení co do částky 60 000 Kč zastaví, přizná žalobci právo na plnou náhradu nákladů vzniklých v souvislosti se zastavovanou částí řízení, vrátí žalobci část soudního poplatku ze žaloby a po právní moci usnesení bude pokračovat v řízení.
- C)** Soud usnesením zastaví řízení co do částky 60 000 Kč, po právní moci tohoto usnesení vyzve žalobce k zaplacení soudního poplatku ze žaloby ve výši 1250 Kč (vyměřený z částky 25 000 Kč) a po jeho zaplacení bude pokračovat v řízení.
- D)** Soud usnesením zastaví řízení co do částky 60 000 Kč, přizná žalobci právo na plnou náhradu nákladů vzniklých v souvislosti se zastavovanou částí řízení, po právní moci tohoto usnesení vyzve žalobce k zaplacení soudního poplatku ze žaloby ve výši 1250 Kč (vyměřený z částky 25 000 Kč) a po jeho zaplacení bude pokračovat v řízení.

OP7

V řízení o žalobě paní Ivany F., nar. 8.10.1984, bytem nám. Míru 112, Zlín, o zaplacení částky 150.000,- Kč z titulu smlouvy o zápůjčce vedeném proti Karlovi P., nar. 4.5.1997, bytem Plumlovská 75, Prostějov, u Okresního soudu v Ostravě při druhém jednání ve věci konaném dne 11.7.2016, změnila paní Ivana F. svou žalobu tak, že požaduje částku 200.000,- Kč s příslušenstvím. K této změně navrhla provést důkaz svědeckou výpovědí Antonína Nováka a předložila k prokázání listinu, výpis z účtu z dubna 2016, prokazující zaslání částky 50.000,- Kč žalovanému. Smlouvu o zápůjčce ze dne 5.1.2016 na částku 150.000,- Kč a výpis z účtu prokazující zaslání této částky žalovanému přiložila žalobkyně k žalobě a soud důkaz těmito důkazními prostředky provedl při prvním jednání ve věci dne 20.4.2016. Okolnost, že žalobkyně poskytla žalobci v dubnu 2016 částku 50.000,- Kč navíc, vyplývala rovněž z textu samotné žaloby, v žalobě však žalobkyně tuto částku nepožadovala. Soud změnu žaloby připustil a provedl důkaz výpisem z účtu z dubna 2016 a dále důkaz svědeckou výpovědí pana Antonína Nováka, nar. 11.1.1952, bytem Loučná nad Desnou 112. Pan Antonín Novák u soudu vypověděl, že dne 15.4.2016 byl přítomen ústní dohodě o zapůjčení částky 50.000,- Kč panem Karlem P. od paní Ivany F. Po odročení jednání na 6.9.2016 navrhl žalovaný při třetím jednání ve věci výslech svědka Karolíny Vrtkové, nar. 1.7.1986, bytem Loučná nad Desnou 285, která je neteří svědka Antonína Nováka a měla soudu prokázat, že tento trpí poruchami paměti, je nemocen a není schopen si pamatovat události déle jak 14 dní zpětně. Soud důkaz výslechem svědkyně nepřipustil s odkazem na zkoncentrování řízení ke konci druhého jednání ve věci dle § 118b OSŘ a žalobě v plném, změněném rozsahu, vyhověl.

Uveďte, které z následujících tvrzení plně odpovídá aktuální právní úpravě:

- A) Řízení bylo zmatečné, neboť v celém průběhu trpělo nedostatkem procesní podmínky, jenž nebyl odstraněn, a to nedostatkem místní příslušnosti soudu. Řízení mělo být vedeno u Okresního soudu v Prostějově, a to dle § 84 a § 85 odst. 1 OSŘ.
- B) Soud správně nepřipustil svědeckou výpověď Karolíny Vrtkové, soud však pochybil při provedení důkazního prostředku výpisem z účtu z dubna 2016 a svědeckou výpovědí Antonína Nováka, neboť řízení bylo zkoncentrováno ke skočení prvního jednání dne 20.4.2016.
- C) Soud se ve svém postupu nedopustil chyby, neboť správně nepřipustil svědeckou výpověď Karolíny Vrtkové, která byla navržena až při třetím jednání ve věci, současně pak správně připustil navržené důkazní prostředky, a to svědecké výpovědi Antonína Nováka a výpisu z účtu z dubna 2016, neboť tyto byly navrženy na prvním jednání po připuštění změny žaloby, která představuje prolomení koncentrace.
- D) Soud nesprávně připustil důkaz výslechem svědka Antonína Nováka a výpisem z účtu z dubna 2016, neboť změna žaloby nemá za důsledek prolomení koncentrace nastalé ke konci prvního jednání ve věci a současně nesprávně nepřipustil důkaz výslechem Karolíny Vrtkové, neboť tento měl zpochybnit věrohodnost svědka Antonína Nováka a jako takový představuje výjimku z již nastalé koncentrace.

OP8

Pan Tomáš L., manžel paní Simony L., převzal dne 15. 7.2015 bez souhlasu manželky Simony L. závazek ze smlouvy o úvěru se společností FASTCREDIT, s.r.o. ve výši 350.000,- Kč. Prostředky využil k cestování a úhradě svých koníčků, o nichž manželka nevěděla. Společnost FASTCREDIT, s.r.o. z důvodu neplacení splátek úvěru získala následně proti Tomáši L. exekuční titul v podobě pravomocného a vykonatelného platebního rozkazu č. j. 358900/2015-8 ze dne 22.12.2015. Majetkovou situaci rodiny nezlepšila ani dcera pana Tomáše L. z prvního manželství, Zlata, nar. 11.12.1992, která na základě žaloby o zaplacení výživného získala exekuční titul v podobě pravomocného a vykonatelného rozsudku č. j. 15 C 56/2015 ze dne 19.1.2016 ukládající Tomášovi na výživu dcery měsíčně přispívat částkou 7.500,- Kč a dále do jednoho měsíce od právní moci rozsudku uhradit na dlužném výživném částku 53.000,- Kč. Pan Tomáš nehradil ani jeden ze svých dluhů, proto v souladu právními předpisy započaly exekuce pro uspokojení obou oprávněných, kterými byl pověřen soudní exekutor JUDr. Kamil B. se sídlem Ostrovní 78, České Budějovice. Soudní exekutor po prověření Seznamu listin o manželském majetkovém režimu zjistil, že modifikace SJM nebyla registrována, a následně vydal exekuční příkaz postihující mzdu Simony L. pro úhradu dluhu na výživném, exekuční příkaz postihující účet vedený na jméno Simony L. pro úhradu dluhu společnosti FASTCREDIT, s.r.o. a exekuční příkaz prodejem věci nemovité, rodinného domu v SJM Tomáše a Simony L. pro úhradu dluhu obou oprávněných. Simona L. po doručení exekučních příkazů vůči společnosti FASTCREDIT, s.r.o. vyslovila písemně nesouhlas s tím, že na sebe Tomáš převzal závazek ze smlouvy o úvěru. Následně Simona L. z účtu znějícího na její jméno, na kterém byly prostředky v SJM ve výši 150.000,- Kč vybrala částku 75.000,- Kč a dále Simona L. podala návrh na zastavení exekuce co do exekučního příkazu k exekuci srážkami z její mzdy a exekučního příkazu k exekuci prodejem společné nemovité věci.

Uveďte, které z následujících tvrzení je **nepravdivé**:

- A) Exekuce bude co do exekučního příkazu k exekuci srážkami ze mzdy Simony L. zastavena, neboť pro výlučný dluh jednoho z manželů není možné vést exekuci na mzdu manžela druhého.
- B) Simona L. nepochybila, když zaslala vyjádření nesouhlasu s dluhem manžela Tomáše L. toliko společnosti FASTCREDIT, s.r.o., neboť její hypotetický vypořádací podíl je v exekuci pro úhradu výživného ochráněn ex lege.
- C) Výběr 75.000,- Kč z účtu znějícího na jméno Simony L. byl porušením inhibitoria i arrestatoria, účet znějící na jméno manžela povinného je možné pro úhradu dluhu manžela exekučně postihnout.
- D) Simona L. nepochybila, pokud se proti exekuci bránila návrhem na zastavení exekuce, neboť je účastníkem exekučního řízení, kterému takové právo přísluší.

OP9

U soudu prvního stupně byla dne 14. března 2012 podána žaloba, kterou se žalobce domáhal zrušení a vypořádání spoluvlastnictví k rodinnému domu (specifikovanému v žalobě) a pozemku (taktéž specifikovanému v žalobě), na kterém se tento dům nachází; na domě ani pozemku nevázne žádná právní závada. Rodinný dům i pozemek jsou v rovnodílném spoluvlastnictví žalobce a žalovaného. V průběhu řízení soud prvního stupně vychází z toho, že dům ani pozemek nejsou dobře dělitelné, což je ve shodě s tvrzenými samotných účastníků.

Žalobce A má zájem o přikázání domu i pozemku do jeho výlučného vlastnictví, chce nemovitosti užívat k uspokojení potřeby bydlení a disponuje finančními prostředky na vyplacení vypořádacího podílu žalovanému tak, že potřebné finanční prostředky v plném rozsahu má na spořicím účtu.

Žalovaný B má také zájem o přikázání domu i pozemku buď pro účely vlastního bydlení, nebo pro případnou obchodní aktivitu spočívající v prodeji nemovitostí a získání finančních prostředků potřebných k úhradě jeho dluhů, ale potřebnými finančními prostředky pro vyplacení vypořádacího podílu žalobci v době soudního řízení nedisponuje a ani není schopen si je do rozhodnutí soudu nijak opatřit. Tvrdí však, že v případě přikázání nemovitostí do jeho výlučného vlastnictví vyjedná s bankou poskytnutí finančních prostředků (ač s bankou dosud nejednal), případně nemovitosti prodá a ze získaných finančních prostředků získá částku na vyplacení vypořádacího podílu (přiměřené náhrady).

Soud prvního stupně bude ve věci rozhodovat dne 23. června 2016.

Jaký bude jeho správný postup?

- A) Soud žalobu zamítne, protože k 1. lednu 2014 nabyl účinnosti zákon č. 89/2012 Sb., ale žalobce se domáhal zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví podle zákona č. 40/1964 Sb., nikoliv podle zákona č. 89/2012 Sb. a nenavrhl v tomto směru změnu žaloby, která je nezbytná pro aplikaci zákona č. 89/2012 Sb.
- B) Soud bude věc posuzovat podle zákona č. 89/2012 Sb., spoluvlastnictví zruší a do výlučného vlastnictví žalovaného přikáže pozemek, jehož součástí je rodinný dům. Žalovanému uloží povinnost zaplatit žalobci vypořádací podíl ve lhůtě jednoho roku od právní moci rozsudku, aby měl žalovaný dostatečný časový prostor pro zajištění potřebných financí.
- C) Soud bude věc posuzovat podle zákona č. 89/2012 Sb. v části týkající se právní úpravy zrušení a vypořádání spoluvlastnictví (§ 1143 a násl. zákona č. 89/2012 Sb.), žalobě vyhoví a do výlučného vlastnictví žalobce přikáže rodinný dům jako samostatnou věc a pozemek také jako samostatnou věc. Žalobci uloží povinnost zaplatit žalovanému vypořádací podíl, jehož přesnou výši v rozsudku určí.
- D) Soud bude věc posuzovat podle zákona č. 89/2012 Sb., žalobě vyhoví, spoluvlastnictví zruší a do výlučného vlastnictví žalobce přikáže pozemek, jehož součástí je rodinný dům. Žalobci uloží povinnost zaplatit žalovanému vypořádací podíl, jehož přesnou výši v rozsudku určí. Tento závěr odůvodní poukazem na skutečnost, že o přikázání věci žalovanému nelze uvažovat, neboť i přes jeho zájem o ně nedisponuje potřebnými finančními prostředky pro vyplacení vypořádacího podílu (přiměřené náhrady).

OP10

U soudu prvního stupně byla dne 7. června 2015 podána žaloba o určení vlastnického práva pana Opatrného proti panu Moudrému, která byla založena na tvrzení, že mezi panem Opatrným a panem Moudrým byla dne 11. května 2013 byla uzavřena kupní smlouva týkající se nemovitých věcí (v této smlouvě konkretizovaných), na základě které pan Opatrný prodal panu Moudrému tyto nemovité věci za částku 1 000 000,- Kč, která měla být zaplacená do třiceti dnů ode dne povolení vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí ve prospěch pana Moudrého. Mezi smluvními stranami bylo dále sjednáno, že pokud nebude kupní cena zaplacená, má pan Opatrný právo od kupní smlouvy odstoupit. Protože pan Moudrý ve stanovené lhůtě kupní cenu nezaplatil, pan Opatrný od kupní smlouvy odstoupil dne 15. srpna 2013, což v žalobě také doložil, včetně dokladu o převzetí odstoupení panem Moudrým ze dne 17. srpna 2013. Pan Opatrný se žalobou domáhá určení svého vlastnického práva a naléhavý právní zájem na požadovaném určení spatřuje v zápisu svého vlastnického práva do katastru nemovitostí, neboť pro změnu zápisu pan Moudrý odmítl poskytnout součinnost.

Na základě zaslané žaloby a výzvy soudu, aby se pan Moudrý k žalobě vyjádřil, pan Moudrý v podání ze dne 8. srpna 2015, které téhož dne doručil osobně soudu prvního stupně, uvedl, že nárok uplatněný panem Opatrným v plném rozsahu uznává a k nezaplacení kupní ceny došlo pro nedostatek finančních prostředků.

Následně v podání doručeném soudu prvního stupně dne 9. září 2015 pan Moudrý sdělil, že v současné době již nárok uplatněný žalobou neuznává, neboť jeho povinnost k zaplacení kupní ceny zanikla jednostranným zápočtem jeho pohledávky vůči panu Opatrnému dne 1. září 2015.

Posuďte, jaký je za této procesní situace správný postup soudu prvního stupně?

- A) Soud prvního stupně ve věci rozhodne rozsudkem pro uznání žalovaného, přičemž k vydání rozsudku pro uznání nenařídí jednání, rozsudek však veřejně vyhlásí. Ve věci neshledá dány žádné okolnosti, které by bránily vydání rozsudku pro uznání.
- B) Soud prvního stupně nebude k uznání žalovaného vůbec přihlížet, protože procesní stanovisko žalovaného bylo změněno podáním ze dne 9. září 2015 a pro soud je rozhodující stav v době vyhlášení jeho rozhodnutí ve smyslu § 154 odst. 1 občanského soudního řádu.
- C) Soud prvního stupně ve věci nařídí jednání a provede v plném rozsahu dokazování, neboť ve věci určovacích žalob nelze rozhodovat rozsudkem pro uznání, protože jde o věci, ve kterých nelze uzavřít a schválit smír. Jedná se o konstitutivní rozhodnutí, které soud může vydat výhradně po provedeném dokazování. Podle výsledků dokazování pak o nároku žalobce rozhodne věcně.
- D) Soud prvního stupně ve věci rozhodne rozsudkem po uznání, k jehož vydání nenařídí jednání a ani rozsudek nevyhlásí veřejně, neboť ustanovení § 153a občanského soudního řádu, upravující předpoklady vydání rozsudku pro uznání, podmínku veřejného vyhlášení rozsudku neobsahuje a výslovně stanoví (§ 153a odst. 4 občanského soudního řádu), že k vydání rozsudku pro uznání není potřeba nařídít jednání. Jedná se o speciální ustanovení ve vztahu k obecným zákonným ustanovením občanského soudního řádu o vyhlášení rozsudku (§ 156 občanského soudního řádu).

KOR11

Společnost Compex s.r.o. má právě čtyři společníky: Adélu Novou (podíl 30 %, vklad 30 tis. Kč), Petra Solnaře (podíl 20 %, vklad 20 tis. Kč), Miroslava Varmužu (podíl 25 %, vklad 25 tis. Kč) a Danu Levou (podíl 25 %, vklad 25 tis. Kč). Veškeré vklady jsou plně splaceny. Adéla Nová je zároveň jedinou jednatelkou společnosti. Společenská smlouva společnosti má jen minimální obsah: obsahuje jen to, co dle zákona musí. Adéla Nová jako jednatelka společnosti (aniž by tento krok s kýmkoli projednávala) rozeslala dne 1. 7. 2016 pozvánky všem společníkům (na adresy uvedené v seznamu společníků) na valnou hromadu konanou v sídle společnosti dne 20. 7. 2016, a to s pořadem jednání:

1. odvolání Adély Nové z funkce jednatelky z důvodu jejího přání mít rok volna;
  2. jmenování Petry Dvorské (souhlas a životopis přiložen) jednatelkou společnosti.
- Valné hromady konané dne 20. 7. 2016 se ze společníků zúčastnili pouze Petr Solnař a Miroslav Varmuža.

Pak platí:

- A) Pozvánka byla rozeslána v rozporu se zákonem, a to vzhledem k datům uvedeným v zadání.
- B) Adéla Nová nebyla oprávněna svolat valnou hromadu vzhledem k tomu, že takovou vůli měla jen ona sama.
- C) I pokud jsou Petr Solnař a Miroslav Varmuža připraveni na uvedené valné hromadě hlasovat pro oba navržené body, k jejich řádnému schválení v souladu se zákonem zde nemůže dojít.
- D) Vyžaduje se, aby valné hromadě konané dne 20. 7. 2016 byl přítomen notář.

KOR12

Akciová společnost Milk & Honey a. s. vznikla dne 25. 2. 2016 se základním kapitálem ve výši 10 mil. Kč. Dne 2. 3. 2016 vydala svým společníkům 100 listinných akcií, a to jako akcie na majitele: Adamu Jarníkovi 10 ks, Davidu Borníkovi 20 ks, Monice Deákové 30 ks, Petře Paříkové 20 ks a Antonii Dvořákové 20 ks. Každá akcie byla kmenová, měla jmenovitou hodnotu 100 tis. Kč a její emisní kurs byl 120 tis. Kč. Následně dne 2. 4. 2016 Adam Jarník vnesl svůj nepeněžitý vklad (cennou knihovnu matematické literatury vymezenou ve stanovách) tak, že ji fyzicky předal představenstvu společnosti (které má dle stanov jediného člena, přičemž aktuálně jím je Petr Kurt). Každý z ostatních společníků splatil polovinu emisního kursu před vznikem společnosti a druhou polovinu emisního kursu splatil dne 2. 4. 2016. Vyjma případů, kdy se v tomto zadání uvádí něco jiného, mají stanovy společnosti jen minimální rozsah: obsahují jen to, co zákon nutně vyžaduje.

Řada z událostí popsaných v zadání se zřetelně příčí zákonu. Zvolte odpověď, ve které se ze zadání cituje výraz, který porušení zákona **nezakládá** (a to ani ve spojení s ostatními částmi zadání, které v dané odpovědi citovány nejsou):

- A) „dne 2. 3. 2016 vydala svým společníkům 100 listinných akcií“
- B) „jediného člena“
- C) „akcie na majitele“
- D) „dne 2. 4. 2016 Adam Jarník vnesl svůj nepeněžitý vklad“

INS13

Dlužníku – fyzické osobě bylo povoleno oddlužení. Se svými pohledávkami v celkové výši 900 000 Kč se přihlásili tři nezajištění věřitelé a dále jeden zajištěný věřitel s pohledávkou ve výši 600 000 Kč, která pochází z předchozí podnikatelské činnosti dlužníka. Podle výsledku přezkumného jednání byly všechny přihlášené pohledávky zjištěny. Na schůzi věřitelů se dostavil jeden nezajištěný věřitel s právem hlasovat o způsobu oddlužení a hlasoval pro schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře, námitky proti schválení oddlužení přitom nevnesl a žádný z věřitelů nehlasoval mimo schůzi věřitelů. Podle zprávy insolvenčního správce postačují dlužníkovy předpokládané příjmy k úhradě nezajištěných pohledávek ve výši 300 000 Kč.

Jaký je správný procesní postup insolvenčního soudu? (Předpokládejte, že dlužník jedná v poctivém záměru a že se s nezajištěnými věřiteli nedohodl, že věřitelé obdrží při oddlužení nižší než zákonem minimálně požadovanou hodnotu plnění.)

- A) Insolvenční soud neschválí oddlužení dlužníka a prohlásí na jeho majetek konkurs, neboť dlužník má dluh z podnikání.
- B) Insolvenční soud schválí oddlužení dlužníka, a to – podle rozhodnutí schůze věřitelů – plněním splátkového kalendáře.
- C) Insolvenční soud schválí oddlužení dlužníka, přičemž si samostatně posoudí, zda je pro věřitele výhodnější schválit oddlužení plněním splátkového kalendáře nebo zpeněžením majetkové podstaty.
- D) Insolvenční soud neschválí oddlužení dlužníka a prohlásí na jeho majetek konkurs, neboť hodnota plnění, kterou věřitelé při oddlužení plněním splátkového kalendáře obdrží, je nižší než minimální zákonem požadovaná.

INS14

Insolvenční správce po prohlášení konkursu na majetek dlužníka zjistil, že dlužník dva měsíce před zahájením insolvenčního řízení – v době, kdy již byl ve stavu úpadku – splnil bance svůj dluh ze smlouvy o úvěru dříve, než se stal splatný. Insolvenční správce zvažuje, zda lze uvedené plnění vymoci zpět do majetkové podstaty dlužníka na základě odpůrcí žaloby, kterou se bude domáhat určení neúčinnosti provedené platby.

Jaký je jeho správný postup? (Předpokládejte, že lhůta k podání odpůrcí žaloby podle § 239 odst. 3 ins. zák. doposud neuplynula.)

- A) Insolvenční správce podá uvedenou odpůrcí žalobu vůči bance, a to u insolvenčního soudu.
- B) Insolvenční správce podá uvedenou odpůrcí žalobu vůči bance, a to u jejího obecného soudu.
- C) Insolvenční správce podá uvedenou odpůrcí žalobu vůči dlužníku u insolvenčního soudu.
- D) Insolvenční správce odpůrcí žalobu nepodá, neboť si zhodnotí, že splnění dluhu nemůže být zvýhodňujícím právním úkonem (právním jednáním) a odporovat mu tak nelze.

INS15

Insolvenční soud schválil v únoru 2016 oddlužení dlužníka plněním splátkového kalendáře. Dlužníkovi vznikl v květnu a červnu 2016 nový dluh na nájemném ze smlouvy o nájmu bytu. Pronajímatel podal v červenci 2016 vůči dlužníkovi u jeho obecného soudu žalobu o zaplacení vzniklého dluhu.

Jaký je správný procesní postup soudu?

- A) Řízení je třeba zastavit, protože po zahájení insolvenčního řízení nelze vůči dlužníkovi podávat civilní žaloby.
- B) Věc je třeba předložit vrchnímu soudu s námitkou nedostatku věcné příslušnosti, neboť věcně příslušné k projednání žaloby jsou soudy krajské (insolvenční), jelikož se jedná o incidenční spor.
- C) Žalobu je třeba bez dalšího zamítnout, jelikož měla být podána vůči insolvenčnímu správci, který je za trvání insolvenčního řízení osobou s dispozičním oprávněním k majetkové podstatě dlužníka.
- D) Žalobu je třeba u obecného soudu dlužníka věcně projednat a rozhodnout o ní.

TP16

Policie ČR vede trestní řízení pro podezření ze závažné hospodářské (daňové) trestné činnosti. V průběhu tohoto trestního řízení se obrátí na státní zastupitelství jeden z obviněných s podáním, které doplní o jím pořádané zvukové a obrazové záznamy a návrhy na výslechy dalších osob, přičemž z tohoto podání plyne, že některé osoby z policejního orgánu, které se podílí na vyšetřování jeho trestné činnosti a trestné činnosti dalších obviněných, případně ve spojení s dalšími osobami, mají požadovat po jeho osobě, jakož i po dalších obviněných či dosud neobviněných osobách, finanční plnění, po jehož poskytnutí nebude údajně dále rozšířeno jejich trestní stíhání o další skutky, případně nebudou stíhány tyto další osoby. Kromě toho má podezření, že se objevily informace z jeho trestního spisu, jakož i z policejních evidencí a které se týkají jeho rodiny, u jeho obchodní konkurence a bylo mu naznačeno, že pochází právě od osob, které vedou trestní řízení.

Pokud posoudí příslušné státní zastupitelství toto podání jako trestní oznámení, na jehož základě je možno vést prověřování podezření ze spáchání konkrétní trestné činnosti, které státní zastupitelství bude věcně příslušné k výkonu dozoru nad přípravným řízením trestním?

- A) Pouze okresní státní zastupitelství.
- B) Vrchní či krajské státní zastupitelství.
- C) Pouze vrchní státní zastupitelství.
- D) Pouze krajské státní zastupitelství.

TP17

Obvinění Josef, Milan a Karel jsou trestně stíháni pro jednání spočívající v úmyslném zapálení několika osobních motorových vozidel uskladněných pod zastřešeným prostorem autobazaru, přičemž došlo k rozšíření požáru na další okolo stojící vozidla a na stavební konstrukci, se způsobením celkové škody 10 mil. Kč. Milan a Karel jsou stíháni jako spolupachatelé trestného činu obecného ohrožení podle § 272 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, obviněný Josef jako návodce takového trestného činu. Obviněný Milan jako jediný po celou dobu trestního stíhání spolupracuje při objasňování této trestné činnosti, doznal se a pomohl objasnit trestnou činnost svou i ostatních osob, lze říci, že bez jeho výpovědi by nebyla trestní věc řádně objasněna a zejména by nebyl usvědčen Josef, který celý skutek jako svoji mstu na poškozeném vymyslel. Po podání obžaloby a projednání věci u hlavního líčení setrvává Milan stále na svém postoji a jeho obhájce i státní zástupce v závěrečné řeči poukazují na jeho zásadní podíl při objasnění trestné činnosti, stejně jako na jeho bezúhonnost, a na to, že jako jediný uzavřel s poškozeným dohodu o náhradě škody. Obžalovanému Josefovi byl uložen trest odnětí svobody ve výměře 10,5 let, obžalovanému Karlovi ve výměře 8 let.

Jaké procesní možnosti při ukládání trestu obžalovanému Milanovi má soud rozhodující o věci, s přihlédnutím ke všemu co bylo výše řečeno o podílu obžalovaného Milana na objasnění věci?

- A) Soud může schválit narovnání ve smyslu § 309 trestního řádu či podmíněně zastavit trestní stíhání obžalovaného podle § 307 tr. řádu.
- B) Soud rozhodne odsuzujícím rozsudkem o vině obžalovaného Milana a uloží mu trest za podmínek ustanovení § 58 odst. 4 trestního zákoníku jako spolupracujícímu obviněnému a uloží mu trest pod spodní hranici zákonné trestní sazby.
- C) Soud poté, co vyhodnotí výpověď obžalovaného Milana, jeho postoj k trestné činnosti, jeho osobu včetně dosavadní bezúhonnosti a snahu o náhradu škody, vyhodnotí obecné polehčující okolnosti u obžalovaného, okolnosti případu a poměry obžalovaného a může mu uložit trest pod dolní hranici zákonné trestní sazby (tedy pod 8 let odnětí svobody), má-li za to, že by uložení trestu v zákonné trestní sazbě bylo nepřiměřeně přísné.
- D) Soud schválí odsuzujícím rozsudkem dohodu o vině a trestu, kterou uzavřeli spolu obžalovaný a státní zástupce.

TP18

V dané trestní věci byl obviněný stíhán pro zločin loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku a přečin padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 348 odst. 1 tr. zákoníku. Byl mu ustanoven obhájce, protože po dobu trestního stíhání byl ve vazbě a nevyužil práva sám si obhájce zvolit. Trestní stíhání skončilo pravomocným rozsudkem, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem loupeže, za který mu byl uložen trest; dalším výrokem tohoto rozsudku byl obžalovaný z přečinu padělání a pozměňování veřejné listiny zproštěn. K návrhu ustanoveného obhájce mu byla usnesením okresního soudu podle § 151 odst. 3 trestního řádu za výkon obhajoby přiznána odměna a náhrada hotových výdajů v celkové částce 78.093 Kč. Obviněný v průběhu trestního řízení nežádal o přiznání práva na obhajobu bezplatnou a soud neshledal důvodu mu toto právo podle § 33 odst. 2 tr. řádu přiznat i bez návrhu. Podle § 152 odst. 1 písm. b) a § 155 odst. 1 tr. řádu by proto měl předseda senátu rozhodnout o povinnosti odsouzeného k náhradě nákladů a hotových výdajů uhrazených ustanovenému obhájci státem.

Při tomto rozhodování:

- A) Rozhodne o povinnosti odsouzeného nahradit státu vše, co stát v této trestní věci podle § 152 odst. 1 písm. b) tr. řádu přiznal a uhradil ustanovenému obhájci.
- B) Uloží odsouzenému tuto povinnost pouze v tom rozsahu, jaký odpovídá odměně a náhradě hotových výdajů za výkon obhajoby ohledně trestného činu, kterým byl obviněný uznán vinným a zbytek částky, vztahující se k výkonu obhajoby za přečin, ze kterého byl obviněný zproštěn, ponese i nadále stát.
- C) Zvolí postup uvedený ad B), ovšem pouze za podmínky, že usnesení o odměně a náhradě hotových výdajů ustanoveného obhájce nenabylo právní moci; po právní moci takového usnesení je i pro soud takové usnesení závazné a musí z něj při svém dalším rozhodování vycházet.
- D) Přihlédne k výhradám odsouzeného, uplatněným k usnesení o odměně a náhradě hotových výdajů, týkajícím se kvality výkonu obhajoby, a skutečnosti, že obhajobu většinou vykonával jiný obhájce na základě substituční plné moci a podle toho stanoví částku, kterou lze na odsouzeném spravedlivě požadovat.

TP19

Usnesením okresního soudu ze dne 1.2.2016 byl zamítnut návrh obviněného na povolení obnovy řízení v trestní věci vedené a pravomocně u tohoto soudu skončené. Předseda senátu usnesení soudu vyhlásil a ústně odůvodnil ve veřejném zasedání za přítomnosti obviněného, jeho obhájce a státního zástupce. Obviněný se po vyhlášení usnesení a po poučení o opravném prostředku po poradě se svojí obhájkyňou nevyjádřil. Písemné vyhotovení tohoto usnesení bylo doručeno obhájkyňi dne 15. 2. 2016 a obviněnému 16.2.2016. Dne 18.2.2016 byla soudu doručena stížnost obviněného proti tomuto usnesení, v níž se namítalo zejména nesprávné hodnocení nových skutečností, které podle názoru obviněného by mohly odůvodnit jiné rozhodnutí o vině. Spis byl s takto podanou stížností předložen nadřízenému krajskému soudu. Za správný je třeba dále považovat takový postup krajského soudu, jímž:

- A) Posoudí stížnost jako podanou k tomu oprávněnou osobou v zákonem stanovené lhůtě a dále se bude zabývat správností výroku napadeného usnesení a řízením, které mu předcházelo.
- B) Posoudí stížnost jako podanou opožděně a podle § 148 odst. 1 písm. b) tr. řádu ji zamítne.
- C) Nejprve zjistí, zda obviněný podle protokolu o veřejném zasedání u soudu I. stupně požádal, aby mu písemné vyhotovení usnesení bylo i doručeno a pokud ano, počátek lhůty k podání stížnosti bude počítat až ode dne následujícího po doručení.
- D) Posoudí, zda ústní odůvodnění napadeného usnesení podle zvukového záznamu o průběhu veřejného zasedání koresponduje tomu, jak bylo usnesení i vyhotoveno a pokud zahrnovalo vše podstatné, posoudí stížnost podanou až po doručení jako opožděnou.

TP20

Při rozhodování o trestu pro přečin podvodu, jehož se měl obžalovaný Petr dopustit dne 1. 7. 2015, soud z aktuálně vyžádaného opisu rejstříku trestu zjistil, že obžalovaný Petr byl již v minulosti jednou odsouzen. Jednalo se o odsouzení pro přečin výtržnictví, kdy rozsudkem nalézacího okresního soudu ze dne 15. 5. 2016, který téhož dne nabyl právní moci, mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody v trvání 4 měsíců se zkušební dobou na 2 roky. Jaký trest soud ve věci uloží, pokud z vyžádaného spisu svá zjištění ověří?

- A) samostatný trest
- B) úhrnný trest
- C) souhrnný trest
- D) společný trest

TP21

Při prověření stavu vyšetřování uložil státní zástupce, který ve věci vykonává dozor nad zachováním zákonnosti v přípravném řízení, policejnímu orgánu, aby v předmětné trestní věci zajistil nemovitost obviněného, neboť zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že nemovitost je výnosem z trestné činnosti. K tomuto postupu současně státní zástupce udělil policejnímu orgánu předchozí souhlas. Následně proti vydanému rozhodnutí policejního orgánu o zajištění nemovitosti obviněného podal obviněný stížnost. Po uplynutí lhůty k podání stížnosti všech oprávněných osob policejní orgán podané stížnosti obviněného nevyhověl a předložil věc státnímu zástupci. Kdo bude rozhodovat o stížnosti obviněného?

- A) státní zástupce, který vykonává nad přípravným řízením dozor
- B) nadřízený státního zástupce, který vykonává nad přípravným řízením dozor, neboť jde o rozhodnutí, k němuž dal policejnímu orgánu pokyn
- C) soud, v jehož obvodu je činný státní zástupce, který vykonává nad přípravným řízením dozor
- D) nadřízený soud příslušného soudu, v jehož obvodu je činný státní zástupce, který vykonává nad přípravným řízením dozor

TP22

Adam s Bedřichem se rozhodli, že přepadnou několik vietnamských obchodníků převážejících peníze, tipy jim dával spřízněný obchodník Cuong Thi Dung. Realizovali v období 14 dnů přepadení celkem 3 obchodníků, o všech věděli, že budou převážet 2 000 000 Kč. První dvě přepadení v blízkosti tržnice SAPA v Praze 4 se zdařila, obchodníci pod pohrůzkou použití pistole jim vydali celou částku. Při třetím přepadení však obchodník vytáhl svůj revolver, z něhož několikrát na Adama s Bedřichem vystřelil a zahnal je pryč. Adam s Bedřichem pak bez peněz z místa utekli. Jak posoudíte jednání Adama a Bedřicha?

- A) Adam a Bedřich se ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku dopustili zvlášť závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1, 3 tr. zákoníku.
- B) Adam a Bedřich se ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku dopustili pokusu zvlášť závažného zločinu loupeže podle § 21 odst. 1, § 173 odst. 1, 3 tr. zákoníku.
- C) Adam a Bedřich se ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku dopustili zvlášť závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1, 3 tr. zákoníku, dílem dokonaného (v útocích č. 1 a 2), dílem nedokonaného ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku (v útoku č. 3).
- D) Adam a Bedřich se ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku dopustili ve vícečinném souběhu dvou zvlášť závažných zločinů loupeže podle § 173 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku (při útocích č. 1 a 2) a pokusu zvlášť závažného zločinu loupeže podle § 21 odst. 1, § 173 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku (při útoku č. 3).

TP23

Cyril byl odsouzen za zvlášť závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 let, jeho odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně odvolací soud zamítl jako nedůvodné, rozhodnutí odvolacího soudu s řádným poučením bylo jeho obhájci doručeno 1. 6. 2016, Cyrilovi 10. 6. 2016. Cyril sám (bez součinnosti se svým ustanoveným obhájcem) napadl usnesení odvolací soudu svým podáním nazvaným „odvolání k Nejvyššímu soudu“, které k poštovní přepravě předal dne 10. 8. 2016, adresátovi – soudu prvního stupně byl dopis doručen 12. 8. 2016.

Jak s takovým podáním má soud prvního stupně (a příp. Nejvyšší soud) naložit?

- A) Soud prvního stupně jej zašle zpět Cyrilovi s poučením, že odvoláním nelze napadnout rozhodnutí odvolacího soudu, mohl využít dovolání, které ale nepodal, nadto by jej musel podat prostřednictvím svého obhájce, lhůta k jeho podání však již marně uplynula.
- B) Soud prvního stupně vyzve Cyrila, aby jinak včas podaný opravný prostředek doplnil ve lhůtě 2 týdnů, a to tak, že jej podá prostřednictvím obhájce a řádně jej označí jako dovolání, případně odstraní i další vady podání, pokud by je mělo.
- C) Soud prvního stupně opravný prostředek pošle Nejvyššímu státnímu zástupci k vyjádření a předloží jej i se spisem k rozhodnutí Nejvyššímu soudu, který dovolání odmítne jako nepřijatelné, neboť nebylo podáno prostřednictvím obhájce.
- D) Soud prvního stupně opravný prostředek pošle Nejvyššímu státnímu zástupci k vyjádření a předloží jej i se spisem k rozhodnutí Nejvyššímu soudu, který o něm nerozhodne, ale podání posoudí podle jeho obsahu jako návrh na povolení obnovy (pak jej zašle soudu prvního stupně), anebo podnět k podání stížnosti pro porušení zákona (pak jej pošle ministru spravedlnosti).

TP24

Karel dne 20.6.2016 převzal usnesení o zahájení trestního stíhání pro trestné činy krádeže a porušování domovní svobody, kterých se měl dopustit tím, že se v průběhu jednoho měsíce vloupal do pěti bytů, odkud odcizil různé cennosti. Jednou z poškozených osob byl i jeho bratr Milan, který již dne 15.6.2016 vyslovil souhlas se zahájením trestního stíhání Karla. Následně státní zástupce na obviněného Karla podal obžalobu v plném rozsahu stíhaného skutku vloupání do pěti bytů. Na základě provedeného dokazování před soudem prvního stupně byla vina obžalovaného Karla v plném rozsahu podané obžaloby spolehlivě prokázána. Během posledního hlavního líčení se k soudu dostavil poškozený bratr Milan, který doplnil svoji svědeckou výpověď, při níž zcela svobodným způsobem prohlásil, že souhlas s trestním stíháním svého bratra Karla bere zpět, byť mu Karel doposud nevrátil ani jednu z odcizených věcí. Jak budete postupovat?:

- A) Vyhlásíte odsuzující rozsudek v plném rozsahu dle podané obžaloby, protože jste prohlášení bratra Milana vyhodnotili jako opožděně učiněné, neboť souhlas s trestním stíháním může vzít Milan zpět právně účinným způsobem pouze v průběhu vyšetřování svého bratra Karla, o čemž byl ostatně při udělení souhlasu dne 15.6.2016 řádně poučen.
- B) Trestní stíhání Karla v části spočívající ve vloupání se do bytu bratra Milana usnesením zastavíte z důvodu zpět vzetí souhlasu poškozeného. Ve zbylém rozsahu žalovaného skutkového děje vyhlásíte odsuzující rozsudek.
- C) Vyhlásíte pouze odsuzující rozsudek v upraveném rozsahu oproti podané obžalobě, když z původního popisu žalovaného skutkového děje „vypustíte“ jednání Karla spočívající ve vloupání se do bytu bratra Milana, neboť kdybyste postupovali dle odpovědi B), učinili byste dvě meritorní rozhodnutí k témuž žalovanému skutku, byť by se každé z nich vztahovalo k jeho jinému dílčímu jednání, čímž byste porušili zásadu „ne bis in idem“.
- D) Vyhlásíte odsuzující rozsudek v plném rozsahu dle podané obžaloby, když k prohlášení bratra Milana nebudete přihlížet, jelikož nezbytnou podmínkou jeho procesních účinků je to, aby obžalovaný Karel poškozenému Milanovi před tímto prohlášením nahradil škodu, pokud byla činem způsobena, nebo vydal bezdůvodné obohacení činem získané.

TP25

Petr požádal Bohdana, zda by mu půjčil mobilní telefon, protože si potřebuje nutně zavolat. Bohdan Petrovi pro tento účel svůj mobilní telefon v hodnotě 3.500,- Kč půjčil. Když Petr telefonát ukončil, sdělil Bohdanovi nevybíravým a posměšným způsobem, že mu za půjčení mobilního telefonu děkuje, ale už si jej ponechá, nikdy mu ho nevrátí a telefon si strčil do přední kapsy kalhot. Na to Bohdan reagoval tím způsobem, že ze svého batohu vytáhl velký nůž, přiložil jej ostrím k břichu Petra a důrazně ho vyzval k vrácení mobilního telefonu. Po třetí takto učiněné výzvě Petr předal mobilní telefon zpět Bohdanovi.

Čeho se dopustil Bohdan vůči Petrovi?

- A) Trestného činu krádeže dle ust. § 205 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku.
- B) Trestného činu loupeže dle ust. § 173 odst. 1 trestního zákoníku.
- C) Trestného činu vydírání dle ust. § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku.
- D) Žádného trestného činu, neboť Bohdan tímto způsobem pouze chránil svůj majetek.

SPR26

Žalobce Jindřich Vzpurný se svou správní žalobou domáhal u Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušení rozhodnutí rektora Mostecké-uhelné univerzity, kterým (coby odvolací správní orgán) zamítl žádost žalobce o prominutí poplatku za studium vyměřeného rozhodnutím Mostecké-uhelné univerzity. Krajský soud svým rozsudkem tuto správní žalobu nicméně podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou, neboť rozhodnutí správních orgánů neshledal za nezákonná. Žalobce s tímto rozsudkem však nesouhlasil a podal proti němu kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud svým rozsudkem vyhověl podle § 110 odst. 1 s. ř. s., rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, a to pro procesní vady spočívající v neprovedení žalobcem navrhovaných důkazů. Krajský soud vázán tímto právním názorem Nejvyššího správního soudu provedl žalobcem navrhované důkazy, nicméně setrval na svém původním stanovisku o zákonnosti předmětných rozhodnutí správních orgánů. Žalobce je nicméně i nadále přesvědčen o nezákonnosti těchto rozhodnutí, a proto podal novou kasační stížnost proti již v pořadí druhému rozsudku krajského soudu.

Z pozice soudce Nejvyššího správního soudu posuďte, jakým jediným správným způsobem by měl Nejvyšší správní soud o této kasační stížnosti rozhodnout?

- A) Kasační stížnost odmítnout pro nepřipustnost podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.
- B) Kasační stížnost připustit k meritornímu přezkumu, neboť žalobce ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. namítá, že krajský soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v jeho předchozím rozsudku.
- C) Kasační stížnost připustit k meritornímu přezkumu a napadený rozsudek zrušit, neboť krajský soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v předchozím rozsudku.
- D) Kasační stížnost připustit k meritornímu přezkumu; § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. v daném případě nelze aplikovat.

SPR27

Rozhodnutím Krajské veterinární správy pro Pardubický kraj ze dne 10. 6. 2016 byla žalobkyni - společnosti Páreček a syn, a.s., podle zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), uložena pokuta ve výši 100.000 Kč, a to za protiprávní jednání spočívající v porušení povinnosti provádět 2 x ročně odběr a rozbor masových vzorků a analýzu předkládat veterinární správě. Proti tomuto rozhodnutí, které bylo žalobkyni doručeno dne 11. 6. 2016, podala dne 23. 6. 2016 odvolání, v němž namítala jeho „nesprávnost“, nicméně v něm současně zdůraznila, že toto své „blanketní odvolání podrobně zdůvodní ve lhůtě do 10 dnů.“

Posuďte, jakým jediným správným způsobem by měl správní orgán s tímto odvoláním naložit?

- A) Vyčkat zmíněných 10 dnů a v případě, že odvolání nebude doplněno o důvody, odvolání odmítnout, neboť není věcně projednatelné, tj. nesplňuje veškeré náležitosti podle § 37 odst. 2 a § 82 odst. 2 správního řádu.
- B) Vyčkat pouze 4 dny a v případě, že nebude v této době doplněno o důvody, odvolání odmítnout jako opožděné (*a contrario* § 83 odst. 1 správního řádu).
- C) Postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu a vyzvat žalobkyni k odstranění vady jejího odvolání, která je činí věcně neprojednatelné, a to v přiměřené lhůtě, bez ohledu na uvedené tvrzení žalobkyně.
- D) Odvolání shledat věcně projednatelné, neboť splňuje veškeré náležitosti podle § 37 odst. 2 a § 82 odst. 2 správního řádu, a tedy postupovat podle § 86 odst. 2 správního řádu.

SPR28

Krajský pozemkový úřad v průběhu řízení o (komplexních) pozemkových úpravách provedl změnu obvodu těchto úprav. Na základě toho pak provedl i změnu okruhu účastníků řízení, a to tak, že s vlastníky pozemků mimo obvod pozemkových úprav již dále nejednal jako s účastníky řízení. Manželé Širůčkovi, jakožto spoluvlastníci pozemků ležících mimo změněný obvod pozemkových úprav, s tímto postupem nesouhlasili a tvrdili, že jsou účastníky řízení. Žalovaný s nimi však jako s účastníky řízení nejednal, a proto se v zákonné lhůtě obrátili na krajský soud s žalobou na ochranu před nezákonným zásahem dle § 82 s. ř. s. Domáhali se, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým by žalovaný krajský pozemkový úřad zavázal jednat s nimi nadále jako s účastníky řízení o pozemkových úpravách v daném katastrálním území. Žalobci považovali změnu obvodu pozemkových úprav za nedůvodnou (účelovou) a dovozovali své dotčení na právech v důsledku řešení pozemkových úprav.

Jakým jediným správným způsobem by měl krajský soud rozhodnout?

- A) Odmítnout žalobu, neboť se jedná o žalobu v právní věci, která vyplývá ze vztahů soukromého práva a o které má rozhodnout soud v občanském soudním řízení (dle páté části o. s. ř.).
- B) Odmítnout žalobu, neboť se lze ochrany domáhat jinými právními prostředky (žalovaný byl za uvedeného stavu povinen rozhodnout o účastenství žalobců usnesením ve smyslu § 28 odst. 1 správního řádu, přičemž vůči tomuto usnesení je přípustné odvolání a příp. pak proti odvolacímu rozhodnutí lze podat žalobu dle § 65 s. ř. s.).
- C) Zamítnout žalobu jako nedůvodnou, neboť v důsledku změny obvodu pozemkových úprav – vynětí pozemků ve spoluvlastnictví žalobců, tito již nemohou být řešením pozemkových úprav nijak dotčeni.
- D) Vyhovět žalobě jako důvodné (a nařídít žalovanému jednat se žalobci nadále jako s účastníky řízení), neboť žalobci jsou stále v pozici osob, jejichž vlastnická práva k pozemkům mohou být řešením pozemkových úprav přímo dotčena.

SPR29

Žalobkyně – Olga Bujárková – se svoji žalobou podanou u krajského soudu domáhala vydání rozsudku, kterým by byla předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže uložena povinnost vydat (v přiměřené lhůtě) rozhodnutí o rozkladu žalobkyně podaném proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže o odmítnutí její žádosti o informace podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů; ještě před podáním žaloby přitom bezvýsledně uplatnila opatření proti nečinnosti předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (§ 80 správního řádu). Následně – v průběhu soudního řízení – bylo zjištěno, že žalobkyni bylo doručeno požadované rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, kterým se zamítá její rozklad a potvrzuje napadené prvostupňové rozhodnutí.

Jakým jediným správným způsobem by měl krajský soud v dané věci postupovat?

- A) Odmítnout žalobu, neboť v průběhu řízení odpadl předmět tohoto řízení.
- B) Zastavit řízení z důvodu uspokojení navrhovatelky (žalobkyně) po podání žaloby.
- C) Zamítnout žalobu, neboť rozhodující je skutkový stav v době vydání rozhodnutí soudu (a požadované rozhodnutí již bylo vydáno).
- D) Věc meritorně projednat a rozhodnout o důvodnosti či nedůvodnosti žaloby v závislosti na posouzení toho, zda byl v době podání žaloby žalovaný skutečně nečinný.

ÚP30

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí krajského úřadu, který mu odmítl poskytnout informace o příjmech pana XY, řadového zaměstnance oddělení výpočetní techniky, odkázal se přitom na § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, který ukládá zveřejnit výši poskytnutých veřejných prostředků každé osobě, tedy i zaměstnanci. Krom toho poukázal na to, že pan XY dostal od svého nadřízeného vysokou odměnu nad rámec svého standardního platu, aby ovlivnil text zadání výběrového řízení na nákup počítačů ve prospěch firmy, která patří zeťovi tohoto nadřízeného, a k tomuto tvrzení navrhl několik důkazů. Žalovaný naopak tvrdí, že postupoval podle čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím a § 10 zákona o ochraně osobních údajů, které mu ukládají chránit soukromí pana XY.

Jak bude obecný soud postupovat?

- A)** Je zřejmé, že je § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím v rozporu s čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, neboť je neústavním zásahem do práva na ochranu soukromí zaměstnance. Obecnému soudu nepřísluší provádět test proporcionality mezi dvěma právy (v této věci je to právo na informace na straně jedné a právo na ochranu soukromí na straně druhé), proto je soudce v popsané věci povinen předložit Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Tento výklad o nepřipustnosti tak širokého zásahu do práva na soukromý život ostatně odpovídá i judikatuře Evropského soudu pro lidská práva (Segerstedt-Wiberg a další proti Švédsku, Odièvre proti Francii) a judikatuře Soudního dvora Evropské unie (Schecke a Eifert).
- B)** Soudy musí vždy rozhodovat o interpretaci každého ustanovení zákona jednotně, a proto je třeba vykládat toto ustanovení vždy stejně, a to ve prospěch práva na informace. Z judikatury Ústavního soudu plyne, že pokud zákon o svobodném přístupu k informacím umožňuje dva výklady, je třeba jej vyložit vždy ve prospěch práva na přístup k informacím (srov. nález sp. zn. I. ÚS 3930/14). To ostatně odpovídá i judikatuře Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí rozšířeného senátu pod sp. zn. 8 As 55/2012).
- C)** Soud v této věci musí provést test proporcionality zásahu do práva na informace a práva na ochranu soukromí. Tento test je možné v daném případě provést i bez dokazování o tvrzené veřejné zakázce, neboť pan XY nevykonává veřejnou moc, a proto není žádný veřejný zájem na informacích o jeho odměně. O vyhlášení veřejné zakázky i o výběru vítěze rozhodovalo přímo krajské zastupitelstvo, pan XY tedy ani nerozhoduje o vítězi veřejných zakázek, tudíž v testu proporcionality v daném případě zvítězilo právo na ochranu soukromí pana XY a žalobu je třeba zamítnout.
- D)** Soud v této věci musí provést test proporcionality zásahu do práva na informace a práva na ochranu soukromí. Tento test je možné v daném případě provést teprve poté, kdy se objasní, zda skutečně mohl pan XY nějak ovlivnit výběrové řízení. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí rozšířeného senátu pod sp. zn. 8 As 55/2012) se informace o platech ve veřejné sféře zásadně poskytují, výjimečně však je možné jejich poskytnutí odepřít na základě principu proporcionality. Teprve po provedení důkazů soud může rozhodnout o tom, zda je možné poskytnutí informací o odměně pana XY odepřít.

ÚP31

Žalobou ze dne 17. 6. 2013 se žalobce u okresního soudu domáhá určení, že je vlastníkem pozemku a budovy na něm. Odkazoval přitom na neplatnost právního úkonu, na jehož základě byl jako vlastník daných nemovitostí do katastru nemovitostí zapsán první žalovaný, který z povahy věci opět neplatně nemovitosti převedl na druhou žalovanou. Dne 12. 6. 2005 uzavřeli žalobce s prvním žalovaným smlouvu o půjčce peněz a smlouvu o převodu práva k nemovitosti a k 1. 7. 2005 došlo ke vkladu vlastnického práva ve prospěch prvního žalovaného. Na základě smlouvy o půjčce peněz půjčil žalobci 500 000 Kč, kterážto částka měla být prvnímu žalovanému vrácena do dne 12. 7. 2007; k zajištění tohoto závazku byl sjednán zajišťovací převod vlastnického práva. Pokud by byl dluh řádně a včas uhrazen, první žalovaný by byl povinen odstoupit od smlouvy o převodu práva; pokud by dluh nebyl řádně a včas zaplacen, převod vlastnického práva by pozbyl svého zajišťovacího charakteru a první žalovaný by byl oprávněn převést takto získané nemovitosti na třetí osobu a z výtěžku prodeje uspokojit všechny své pohledávky vůči žalobci. Žalobce sice dluh nezaplatil, ale namítá, že převodní smlouva vykazovala prvky nepřipustné propadné zástavy, vedoucí k absolutní neplatnosti pro rozpor se zákonem. Vzhledem k absolutní neplatnosti smlouvy o zajišťovacím převodu práva tak první žalovaný nemohl nikdy nabýt vlastnictví k předmětným nemovitostem, a tudíž je ani jako nevlastník nemohl platně převést na druhou žalovanou. Když druhá žalovaná od prvního žalovaného, zapsaného v katastru nemovitostí, kupovala nemovitosti, zjišťovala sice, zda v katastru není zapsána nějaká exekuce, poznámka o soudním řízení apod. a dokonce i to, zda žalobce nepodal žádnou žalobu, jíž by se domáhal svého vlastnictví či zpochybňoval vlastnictví první žalované, která měla nemovitosti zapsány ve svůj prospěch v katastru nemovitostí již 8 let. Druhá žalovaná pak též nevyvinula dostatek úsilí, aby zjistila, že smlouva, jíž nabyta první žalovaná nemovitost je neplatná, mohla si vyžádat smlouvu z katastru nemovitostí a z ní by zjistila, že se jedná o nezákonné obcházení propadné zástavy. Jak bude soud postupovat?

- A) Žalobě je třeba vyhovět, neboť v souladu se stanoviskem Nejvyššího soudu ze dne 19. dubna 2006, sp. zn. Cpjn 201/2005 a rozhodnutím velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 12. listopadu 2014, sp. zn. 31 Cdo 1168/2013, publikovaného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 16/2015, podle úpravy účinné do 31. 12. 2013 je třeba vždy vycházet z toho, že nevlastník nemůže nikdy převést více práv než má, a proto pokud první žalovaný nabyl nemovitosti na základě absolutně neplatné smlouvy (což v daném případě nastalo), nemůže na další osobu (druhou žalovanou) převést vlastnické právo.
- B) V dané věci je třeba nejprve provést všechny navržené důkazy. V popsaném případě došlo ke kolizi dvou základních práv, a to práva dobrověrného nabyvatele na ochranu majetku ve smyslu čl. 1 Dodatkového protokolu k evropské Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod a vlastnického práva původního vlastníka dle čl. 11 Listiny. Tuto kolizi bylo i podle úpravy účinné do 31. 12. 2013 třeba řešit v souladu s obecnou ideou spravedlnosti při zvážení jak obecné souvislosti tohoto typu kolize základních práv (případy dobrověrného nabytí nemovitosti evidované v katastru nemovitostí od nevlastníka), tak individuální okolnosti konkrétního rozhodovaného případu.
- C) Žaloba musí být odmítnuta, protože v posuzovaném případě žalobce nemá naléhavý právní zájem na určení svého vlastnického práva. Určovací žaloba má preventivní charakter a v této věci je možno žalovat druhou žalovanou na plnění – tedy přímo na vydání věci (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 2456/2010, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 7/2013).
- D) Žalobu je třeba zamítnout, aniž by se zjišťovaly konkrétní okolnosti případu, protože vlastnické právo svědčí vždy tzv. dobrověrnému nabyvateli, a proto druhá žalobkyně, která vycházela z důvěry v zápis v katastru nemovitostí, musí být ochráněna. To ostatně vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. sp. zn. I. ÚS 2219/12 nebo sp. zn. II. ÚS 2635/15), která chrání legitimní očekávání osob, vycházejících z důvěry v akty orgánů veřejné moci, tedy ve správnost zápisu do katastru nemovitostí. Tato judikatura Ústavního soudu byla aktuálně akceptována i Nejvyšším soudem (srov. rozhodnutí velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 3. 2016, sp. zn. 31 Cdo 353/2016).

ÚP32

Žalobce u správního soudu napadl rozhodnutí o přestupku, kterého se měl dopustit v Přerově tím, že jako řidič nákladního auta převážejícího obilí neměl náklad přikrytý plachtou. Podle obecně závazné vyhlášky města Přerova totiž musí být převážený sypký náklad vždy přikrytý plachtou, není-li převážen v uzavřeném nákladním prostoru. Správní soud má pochybnosti, zda obecně závazná vyhláška není v rozporu se zákonem, když řidiči ukládá další povinnost nad rámec zákona o silničním provozu.

Jak bude soud postupovat?

- A) Předloží Ústavnímu soudu návrh na zrušení předmětné vyhlášky a přeruší řízení do rozhodnutí Ústavního soudu.
- B) Posoudí sám soulad předmětné vyhlášky se zákonem a podle toho rozhodne.
- C) Předloží ministerstvu vnitřní podnět k podání návrhu Ústavnímu soudu na zrušení předmětné vyhlášky a přeruší řízení do rozhodnutí Ústavního soudu.
- D) Předloží ministerstvu vnitřní návrh na zrušení předmětné vyhlášky a přeruší řízení do rozhodnutí ministerstva vnitřní.

ÚP33

Před soudem je vedeno trestní řízení proti pachatelům obžalovaným z vyzvědačství. Z důvodu ochrany utajovaných (přísně tajných) informací byla veřejnost vyloučena při všech hlavních líčeních. Obžalovaní si nezvolili důvěrníky, kteří by měli přístup k hlavnímu líčení. Hlavní líčení bylo odročeno za účelem vyhlášení rozsudku. Teprve nyní si obžalovaní zvolili důvěrníky a požádali soud, aby jim umožnil přítomnost u hlavního líčení, při němž bude vyhlášen rozsudek.

- A) S ohledem na ochranu utajovaných informací bude veřejnost vyloučena i při vyhlášení rozsudku a přítomnost bude soudem povolena jen u zvolených důvěrníků.
- B) Rozsudek bude vyhlášen veřejně, bez jakýchkoli omezení.
- C) S ohledem na ochranu utajovaných informací bude veřejnost vyloučena i při vyhlášení rozsudku a přítomnost bude soudem povolena jen u zvolených důvěrníků, kteří jsou oprávněni seznamovat se s utajovanými informacemi příslušného stupně utajení.
- D) S ohledem na ochranu utajovaných informací bude veřejnost vyloučena i při vyhlášení rozsudku a přítomnost bude soudem povolena jen u zvolených důvěrníků. Předseda senátu přítomné důvěrníky upozorní na trestní následky toho, kdyby nepovolaným osobám vyjevili informace, o nichž se při jednání dovědí.

Řešení testu aplikace práva pro MS v Praze 22.9.2016

OP1

Správná odpověď je C).

Ad A)

Řízení zastavit bez dalšího nelze, protože účastník zemřel až po zahájení řízení, tudíž měl v době podání žaloby způsobilost být účastníkem řízení i způsobilost procesní. Do práv a povinností zemřelého žalovaného vstupují dědicové, s nimiž bude soud podle § 107 odst. 1, 2 o. s. ř. pokračovat.

Jen tehdy, pokud by povinnost, o níž v řízení jde, nikdo nepřevzal (například pro předlužení pozůstalosti), mohl by soud řízení zastavit podle § 107 odst. 5 o. s. ř.

Ad B)

Do doby, než je možné v řízení pokračovat, soud skutečně řízení přeruší (§ 107 odst. 1, věta druhá, o. s. ř.), před tím je však namístě učinit jiné procesní kroky, které mají především zamezit průtahům v řízení. Řízení proto není správné přerušit „bez dalšího“. Správné kroky budou popsány ad C).

Ad C)

Tento postup je procesně správný (ideální) a vyplývá jak z ustanovení § 107 odst. 1, 2 o. s. ř., tak i z § 29 odst. 3 o. s. ř., podle něhož může předseda senátu, pokud neučiní jiná opatření, ustanovit procesního opatrovníka také neznámým dědicům zůstavitele, nebyl-li dosud v řízení o dědictví stanoven okruh jeho dědiců.

Před automatickým přerušením řízení zákon preferuje ustanovení opatrovníka neznámým dědicům zůstavitele, aby se řízení neprodlužovalo. S opatrovníkem může soud jednat až do doby konečného rozhodnutí, zejména může činit řadu úkonů v rámci přípravy jednání, v tomto případě například ustanovit znalce k určení výše škody na movitých a nemovitých věcech. Teprve až při vyhlášení rozsudku musí soud vědět, kdo v rámci dědictví převzal dluh, o nějž v řízení jde, a s tím jednat jako s žalovaným.

Ad D)

Před přerušením řízení je vhodné v některých případech ustanovit opatrovníka a s ním v řízení pokračovat, zejména činit úkony v rámci přípravy prvního jednání ve věci tak, aby toto jednání mohlo být i jednáním, při němž bude vynesena rozsudek.

OP2

Správná odpověď je A).

Ad A)

Důkazní prostředek v podobě „soukromého“ znaleckého posudku podle § 127a o. s. ř. byl do procesního předpisu začleněn právě proto, aby jen pouhé zpochybnění závěrů znalce, který vypracoval posudek „na zakázku účastníka“, nevedlo k automatickému ustanovení jiného znalce, tedy ke vzniku dalších nákladů a průtahů v řízení. Jestliže znalecký posudek předložený účastníkem řízení má všechny zákonem požadované náležitosti a obsahuje doložku znalce o tom, že si je vědom následků vědomě nepravdivého znaleckého posudku, postupuje se při provádění tohoto důkazu stejně, jako by se jednalo o znalecký posudek vyžádaný soudem.

Soud zásadně „soukromého“ znalce vyslechne, a pokud ten při nařízeném jednání svoji metodu a závěry vysvětlí a obhájí, použije soud pro své rozhodnutí tento důkaz, aniž by ustanovoval znalce revizního.

Ad B)

Těmto postupům a automatismům chtěl právě zákonodárce zabránit.

Až do účinnosti zákona č. 218/2011 Sb. (1. 9. 2011) ovlivňovala soudní praxi následující doktrína: Písemný posudek, byť vypracovaný soudním znalcem zapsaným v seznamu na zakázku některého z účastníků („soukromý znalecký posudek“), je listinným důkazem ve smyslu ustanovení § 129 o. s. ř., a nikoliv znaleckým posudkem (§ 127 o. s. ř.). To způsobovalo, že více méně každé i formální zpochybnění vedlo automaticky soud k ustanovení jiného („soudního“) znalce, protože na posudek se hledělo jako na soukromou listinu. S tím souvisely nemalé náklady a nezanedbatelná prodloužení řízení.

Nyní platí, že jestliže znalecký posudek předložený stranou všechny zákonem požadované náležitosti a obsahuje doložku znalce o tom, že si je vědom následků vědomě nepravdivého znaleckého posudku, postupuje se při provádění tohoto důkazu stejně, jako by se jednalo o znalecký posudek vyžádaný soudem.

Jinak řečeno – soukromý znalecký posudek má stejnou „váhu“ jako posudek soudní.

Ad C)

Postup je chybný zejména proto, že znalecký posudek je zásadně (až na výjimky) důkaz založený na prvku ústnosti – výslechu znalce.

Zákon v § 127 odst. 1 o. s. ř. říká, že soud znalce vyslechne; znalci může také uložit, aby posudek vypracoval písemně. Místo výslechu znalcem může soud výjimečně spokojit s písemným posudkem znalce.

Téměř nikdy se závěry znalce souhlasí bez výhrad všichni účastníci. Pokud s nimi nesouhlasí nebo trvají na výslechu znalce, je povinností soudu znalce předvolat a vyslechnout; jinak by se dokonce jednalo o odepření práva na spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod).

Konečně je postup chybný i proto, že soud není oprávněn přezkoumávat odborné skutkové závěry znalce.

Ad D)

Tento postup je rovněž chybný z toho důvodu, že i zástupce znaleckého ústavu je soud zásadně povinen předvolat a vyslechnout.

Není správný i ze stejných důvodů jako Ad B). Povinností soudu je předně vyslechnout znalce soukromého a použít tento důkaz, je-li soukromý znalec schopen své závěry při nařízeném jednání obhájit.

Automatické ustanovování revizních znalců řízení prodražuje a prodlužuje. Tím spíše, jde-li o posudky podávané znaleckými ústavu, které mají velmi dlouhé „dodací lhůty“ a které by měly být ustanovovány jen výjimečně a v těch nejsložitějších případech (§ 127 odst. 3 o. s. ř.), nejsou-li před tím závěry „obyčejných“ znalců použitelné. K tomu dochází tehdy, když soukromý nebo soudní znalec není schopen svůj posudek vysvětlit.

OP3

Správné řešení D)

Za škodu způsobenou provozem motorového vozidla odpovídá nejen provozovatel, nýbrž i řidič. Řidič však neodpovídá objektivně podle § 2927, nýbrž subjektivně podle § 2910. V daném případě porušil ochrannou normu, která mu zakazuje řídit vozidlo pod vlivem alkoholu. V důsledku porušení této normy došlo k nehodě. Zavinění se předpokládá (§ 2911). Řidič tedy odpovídá za škodu, kterou způsobil.

Výše škody odpovídá nákladům, které je třeba vynaložit na uvedení věci do původního stavu (§ 2969). Nerozhoduje tedy, o co se snížila výše jmění poškozeného, nýbrž kolik je třeba vynaložit k uvedení do původního stavu.

Na vznik nároku nemá žádný vliv, zda poškozený náklady na uvedení do původního stavu již vynaložil či nikoli.

OP4

Správné řešení C)

Při žalobě na určení, kterou podává osoba, která byla dříve zapsána jako vlastník v katastru nemovitostí na svého knihovního nástupce, není rozhodné, zda sám žalobce byl vlastníkem či nikoli. Soud posuzuje jen to, zda nastala právní skutečnost, která odůvodňuje nabytí vlastnictví knihovním nástupcem.

Dobrá víra ve smyslu § 984 může zhojit jen absenci oprávnění k dispozici s nemovitostí, nikoli vady samotného právního jednání. Právní jednání musí být platné; srov. § 1760. V daném případě nebyl převodce k právnímu jednání způsobilý, což působí absolutní neplatnost takového právního jednání podle § 581 věta druhá.

Není zjevný žádný důvod nemravnosti, neboť vada při nabývání vlastnického práva nemá vliv na posuzování dalšího jednání, nyní již nezpůsobilé osoby.

OP5

Správné řešení B)

ad A) je špatná, neboť v rozsudku nebylo rozhodnuto o vzájemné žalobě (nejde o obranu žalovaného),

ad B) je správná, neboť v rozsudku bylo rozhodnuto i o vzájemné žalobě,

ad C) je špatná, neboť nedošlo k vyměření (a následnému zaplacení) soudního za vzájemnou žalobu (což by bylo lze zhojit i v rozsudku uložením povinnosti zaplatit soudní poplatek za vzájemnou žalobu) a v rozsudku nebylo rozhodnuto o vzájemné žalobě,

ad D) je špatná, neboť nedošlo k vyměření (a následnému zaplacení) soudního za vzájemnou žalobu (což by bylo lze zhojit i v rozsudku uložením povinnosti zaplatit soudní poplatek za vzájemnou žalobu) a ve vztahu k žalobě nebyl zohledněn částečný zánik závazku v důsledku započtení žalobkyní a nebylo rozhodnuto o vzájemné žalobě.

OP6

Správné řešení A)

ad A) je správná, neboť poplatková povinnost vzniká podáním žaloby a zaniká až právní mocí usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku (§ 9 odst. 7 věta druhá ZSOP); poplatková povinnost však nezaniká částečným nebo úplným zpětvzetím žaloby a ani právní mocí usnesení o úplném nebo částečném zastavení řízení pro zpětvzetí žaloby,

ad B) je špatná, neboť o náhradě nákladů řízení (i ve vztahu k části zastaveného řízení) se rozhoduje až v rozhodnutí, kterým se řízení končí,

ad C) je špatná, neboť poplatková povinnost za žalobu nezanikla a tímto postupem by byl stát ochuzen o 20 % ze soudního poplatku, který se vrací v rozsahu zastaveného řízení (§ 10 odst. 3 ZSOP),

ad D) je špatná, a to z důvodu současné argumentace dle ad B) a ad C).

OP7

Správné řešení D)

Správnou možností je pouze varianta D. Varianta A není správně, neboť nedostatek místní příslušnosti se zhojuje, pokud není napraven postupem dle § 105 OSŘ. Nedostatek místní příslušnosti, který není odhalen nejpozději při prvním úkonu, který účastníku ve věci přísluší, se konvaliduje a dále nemá za následek vadu řízení. Proto není možné v žádném případě hovořit o řízení stíženém zmatečností. Varianta B není správně, neboť navržení důkazního prostředku výpovědi Karolíny Vrtkové bylo v souladu s § 118b OSŘ, tj. představovalo výjimku z koncentrace. Není proto možné vyhodnotit, že soud postupoval správně, pokud tento důkazní prostředek, respektive jeho navržení z důvodu koncentrace řízení nepřipustil. Varianta C není správná, neboť změna žaloby dle § 95 OSŘ nemá v souladu s § 118b OSŘ za následek prolomení koncentrace. Naproti tomu u varianty D je správně upozorněno jak na nesprávný postup při připuštění nových důkazních prostředků u změny žaloby, kdy zde neměly být důkazní prostředky připuštěny, tak na nesprávný postup při nepřipuštění důkazního prostředku svědkyně Karolínou Vrtkovou, neboť její výpověď výjimku z koncentrace dle § 118b odst. 1 OSŘ představuje. Jde o důkaz, který má být zpochybněna věrohodnost důkazních prostředků již provedených.

OP8

Správné řešení C)

Správnou variantou je varianta C. Ostatní tvrzení jsou pravdivá. Pokud jde o tvrzení A), mzdu nedlužného manžela není možné v exekuci pro uspokojení oprávněného z exekučního titulu, který nesměřuje proti tomu, kdo mzdu pobírá, postihnout. Právní úprava, která postižení mzdy připouštěla byla zrušena ke dni 30.6.2015. Tvrzení B) odpovídá právní úpravě v § 732, kdy dluh na výživném spadá do okruhu těch dluhů, pro které je hypotetický vypořádací podíl nedlužného manžela chráněn přímo ze zákona bez nutnosti vyslovení jeho nesouhlasu vůči věřiteli. Vyživovací povinnost nastupuje ze zákona, vyslovení nesouhlasu by v jejím případě postrádalo smyslu. Tvrzení D) odpovídá právní úpravě v § 255 a § 262b OSŘ, respektive v § 36 odst. 2 EŘ. Manžel povinného je účastníkem exekučního řízení. Naproti tomu tvrzení C) neodpovídá právní úpravě v § 304b odst. 4 OSŘ, dle kterého, je-li výkon rozhodnutí veden podle § 262a odst. 4 OSŘ (na účet manžela), nevztahují se zákazy uvedené v § 304 odst. 1 a 3 OSŘ (inhibitorium a arrestatorium) na částku ve výši poloviny peněžních prostředků, které byly na účtu v okamžiku, v němž bylo peněžnímu ústavu doručeno usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí. Výběrem poloviny prostředků tedy Simona L. nepochybně, nepochybně ani banka, pokud jí peníze vyplatila.

OP9

Správné řešení D)

A) není správná proto, že soud v takovém případě nemůže žalobu zamítnout jen pro změnu právní úpravy, ale musí postupovat podle příslušných přechodných ustanovení - § 3028 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb. a aplikovat jeho úpravu zrušení a vypořádání spoluvlastnictví (§ 1143 a násl.). Aplikace zákona č. 89/2012 Sb. není v takovém případě otázkou změny žaloby, ale aplikace příslušné právní úpravy, kterou soud posuzuje z úřední povinnosti.

B) není správná proto, že podle ustálené judikatury nelze přikázat věc tomu ze spoluvlastníků, které ji sice chce, ale nedisponuje potřebnými finančními prostředky na vyplacení vypořádacího podílu (R 4/2015). Pro rozhodnutí soudu je rozhodný stav v době rozhodování soudu (§ 154 odst. 1 občanského soudního řádu).

C) není správná proto, že soud neaplikoval přechodná ustanovení (§ 3054 a násl. zákona č. 89/2012 Sb.), v důsledku kterých se dům stal k 1. lednu 2014 součástí pozemku, na kterém se nachází, a nelze jej proto přikázat do vlastnictví jako samostatnou věc v právním smyslu.

D) je správná, protože soud správně aplikoval zákon č. 89/2012 Sb, včetně jeho přechodných ustanovení (§ 3054), a správně také vyhodnotil předpoklady pro přikázání věci žalobci se závěrem, že u žalovaného nejsou podmínky pro přikázání věci splněny, neboť nedisponuje potřebnými finančními prostředky k zaplacení přiměřené náhrady.

OP10

Správné řešení A)

A) Postup soudu prvního stupně je správný, neboť soud správně posoudil splnění předpokladů pro rozhodnutí rozsudkem pro uznání (§ 153a občanského soudního řádu); k vydání rozsudku pro uznání nemusel nařídit jednání, rozsudek však musel vyhlásit veřejně (§ 156 odst. 1 občanského soudního řádu).

B) Postup soudu prvního stupně není správný, protože procesní stanovisko spočívající v uznání nároku by mohl žalovaný odvolat jen tehdy, pokud by odvolání uznání došlo soudu nejpozději se samotným uznáním (§ 41a odst. 4 občanského soudního řádu). Pokud v dané věci došlo odvolání až poté, kdy soudu bylo doručeno uznání, nejsou dány předpoklady pro to, aby soud k uznání nároku nepřihlížel.

C) Postup soudu prvního stupně není správný, neboť v případě splnění podmínek pro vydání rozsudku pro uznání je soud povinen rozsudkem pro uznání rozhodnout. Není správný ani závěr, že vydání rozsudku pro uznání vylučuje samotný určovací nárok, neboť se v dané věci nejedná o věc, ve které by nebylo možno uzavřít a schválit smír. Nesprávný je i závěr, že se jedná o vydání konstitutivního rozhodnutí, neboť v dané věci uplatnil žalobce nárok směřující k vydání deklaratorního rozhodnutí.

D) Postup soudu prvního stupně není správný, protože i když k vydání rozsudku pro uznání nemusí být nařízeno jednání, rozsudek musí být vždy vyhlášen veřejně; jedná se o obecné pravidlo pro vyhlášení rozsudku - § 156 odst. 1 občanského soudního řádu. Veřejné vyhlášení rozsudku není vyloučeno ani úpravou rozsudku pro uznání.

KOR11

Správné řešení C)

Vzhledem k tomu, že společenská smlouva neobsahuje odchylnou úpravu (má jen minimální rozsah), připadá na 1 Kč vkladu 1 hlas (§ 169 odst. 2 ZOK). Tedy jediní přítomní společníci Petr Solnař a Miroslav Varmuža dohromady disponují 45 tis. hlasů ze 100 tis. hlasů. Mají tedy dohromady méně než polovinu hlasů, a proto valná hromada není usnášeníschopná (§ 169 odst. 1 ZOK). Odpověď **(A)** je nesprávná, neboť byla dodržena lhůta 15 dnů (§ 184 odst. 1 ZOK) a jiné porušení zákona není ze zadání patrné. Odpověď **(B)** je nesprávná, neboť jednatel je oprávněn

svolat valnou hromadu (§ 181 an. ZOK) a navíc Adéla Nová je kvalifikovaný společník (§ 187 ZOK). Odpověď **(D)** je nesprávná, neboť samotná změna jednatele nevyžaduje osvědčení veřejnou listinou (§ 172 ZOK), tj. notářským zápisem (§ 776 odst. 2 ZOK).

KOR12

Správné řešení B)

Zatímco § 194 odst. 3 ObchZ vyžadoval, aby přestavenstvo mělo aspoň tři členy, ZOK takový požadavek nezakotvuje: stanovy mohou určit, že představenstvo bude jednočlenné (§ 439 ZOK, „neurčí-li stanovy jinak“, nikoli „vyšší počet“). V zadání se výslovně uvádí, že představenstvo společnosti má jediného člena „dle stanov“. Odpověď **(A)** je nesprávná, neboť ke dni 2. 3. 2016 nebyl zcela splacen emisní kurs, tedy nutně existují podíly, na které nebyl zcela splacen emisní kurs (tj. existují nesplacené „akcie“ ve smyslu § 256 odst. 2 ZOK). K některým podílům tak (dosud) nelze vydat akcii (§ 256 ZOK; pokud by to stanovy připouštěly, mohla by společnost k nesplacenému podílu vydat zatímní list dle § 285 ZOK). Dle zadání však společnost ke dni 2. 3. 2016 emitovala akcie ke všem 100 podílům. Odpověď **(C)** je nesprávná, neboť akciová společnost dle § 263 ZOK nesmí vydávat akcie na majitele (tj. cenné papíry ve formě na doručitele), vyjma jako zaknihované cenné papíry nebo imobilizované cenné papíry (dle zadání není ani jedna z obou výjimek naplněna). Odpověď **(D)** je nesprávná, neboť nepeněžitý vklad musí být vnesen před vznikem společnosti (§ 23 odst. 2 ZOK), a ne až měsíc po jejím vzniku.

INS13

Správné řešení B)

Odpověď A) je **nesprávná**, neboť dluh z podnikání nebrání řešení dlužníkovu úpadku oddlužením, jelikož se jedná o pohledávku zajištěného věřitele (§ 389 odst. 2 písm. c/ ins. zák.).

Odpověď B) je **správná**, neboť nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by jinak odůvodňovaly odmítnutí nebo zamítnutí návrhu na povolení oddlužení (§ 406 odst. 1 ins. zák.) a o způsobu oddlužení rozhodla schůze věřitelů (§ 402 odst. 3 ins. zák.).

Odpověď C) je **nesprávná**, neboť schůze věřitelů rozhodla o způsobu oddlužení plněním splátkového kalendáře (§ 402 odst. 3 ins. zák.) a takové rozhodnutí insolvenční soud zrušit, ani přehodnotit nemůže (§ 54 odst. 1 ins. zák.).

Odpověď D) je **nesprávná**, neboť minimální hodnota plnění, které při oddlužení obdrží nezajištění věřitelé, je vyšší než 30 % jejich pohledávek, tedy více než 270 000 Kč (§ 395 odst. 1 písm. b/ ins. zák.). Pro zajištěné věřitele žádná minimální hodnota plnění předepsána není.

INS14

Správné řešení A)

Odpověď A) je **správná**, neboť jednání dlužníka naplňuje všechny znaky zvýhodňujícího právního úkonu (§ 235, § 241 ins. zák.). Odpůrčí žaloba se podává vůči bance, která měla z takového úkonu prospěch (§ 237 odst. 1, § 239 odst. 1 ins. zák.), a to u insolvenčního soudu, jelikož se jedná o incidenční spor (§ 159 odst. 1 písm. d/, § 160 odst. 1 ins. zák.).

Odpověď B) je **nesprávná**, neboť odpůrčí žalobu je třeba podat u insolvenčního soudu, jelikož se jedná o incidenční spor (§ 159 odst. 1 písm. d/, § 160 odst. 1 ins. zák.).

Odpověď C) je **nesprávná**, neboť odpůrčí žaloba se podává vůči bance, která měla ze zvýhodňujícího právního úkonu dlužníka prospěch (§ 237 odst. 1, § 239 odst. 1 ins. zák.), nikoliv vůči dlužníku.

Odpověď D) je **nesprávná**, neboť jednání dlužníka naplňuje všechny znaky zvýhodňujícího právního úkonu (§ 241 ins. zák.). Splnění dluhu dříve, než se stal splatným, je v zákoně demonstrativně uvedeno jako zvýhodňující právní úkon (§ 241 odst. 3 písm. a/ ins. zák.). Projev vůle, jímž dlužník plní dluh (peněžitý závazek) svému věřiteli, je právním úkonem (právním jednáním), jelikož jde o projev vůle směřující k zániku povinnosti splnit dluh (viz též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2014, sp. zn. 29 Cdo 677/2011).

INS15

Správné řešení D)

Odpověď A) je **neprávná**, neboť zákaz podávání nových civilních žalob po zahájení insolvenčního řízení (§ 109 odst. 1 písm. a/ ins. zák.) se dané věci netýká, jelikož dluh vznikl až po schválení oddlužení, tedy po uplynutí lhůty k přihlášení pohledávek (§ 136 odst. 3 ins. zák.). Pronajímatel tak nemá možnost svou novou pohledávku do insolvenčního řízení přihlásit.

Odpověď B) je **nesprávná**, neboť se o incidenční spor nejedná (§ 159 odst. 1 ins. zák. a contrario).

Odpověď C) je **nesprávná**, a to již z toho důvodu, že osobou s dispozičním oprávněním není v době od povolení oddlužení insolvenční správce, nýbrž dlužník (§ 229 odst. 3 písm. e/ o. s. ř.).

1.

Odpověď D) je **správná**, neboť se jedná o nový dluh, který nebylo možno uplatnit přihláškou pohledávky (§ 109 odst. 1 písm. a/ ins. zák. a contrario), nejedná se o incidenční spor (§ 159 odst. 1 ins. zák. a contrario) a dluh tak lze vymáhat podáním civilní žaloby vůči dlužníku.

2.

TP16

Správné řešení B)

Správná odpověď předpokládá kromě znalosti trestního řádu a trestního zákoníku, i znalost zásadního podzákoného předpisu pro přípravné řízení trestní, a to vyhlášky č. 23/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tedy jednacího řádu státního zastupitelství. Jako námitka se objevila v konkrétní rozhodovací praxi soudu. Ustanovení § 15 tohoto předpisu konkrétně odst. 1, písm. d) upravuje zvláštní dozorovou působnost vrchního státního zastupitelství pro konkrétní vymezené případy trestné činnosti. Ve výše popsaném případě se podává podezření ze spáchání zejména trestných činů přijetí úplatku a zneužití pravomoci úřední osoby, kterých se měli dopustit i příslušníci Policie ČR, a to v souvislosti s vyšetřováním hospodářské trestné činnosti – zde tedy v souladu s ustanovením § 15 odst. 1 písm. d) jednacího řádu dozor nad trestním řízením koná státní zástupce vrchního státního zastupitelství. Ustanovení § 15 odst. 5 téhož předpisu však umožňuje, aby vrchní státní zastupitelství po předchozím souhlasu nejvyššího státního zástupce, rozhodlo, že k výkonu dozoru je příslušný státní zástupce nižšího státního zastupitelství, jehož příslušnost bude určena podle obecných pravidel, zde tedy státní zástupce krajského státního zastupitelství (viz § 10 jednacího řádu – mezi podezřelými osobami jsou příslušníci Policie ČR, trestní řízení by měla vést tedy Generální inspekce bezpečnostních sborů a výkon dozoru nad ní přísluší státnímu zástupci krajského státního zastupitelství).

Výkon dozoru v této trestní věci tedy bude konat státní zástupce vrchního či krajského státního zastupitelství.

TP17

Správné řešení C)

Postup uvedený v bodu A) nepřichází do úvahy, tyto odklony jsou možné pouze v řízení o přečinu. Bod B) také není možný, neboť obžalovaný Milan nebyl v procesní pozici spolupracujícího obviněného ve smyslu § 178 trestního řádu (jeho trestná činnost nebyla páchána v organizované zločinecké skupině či organizované skupině a nebyl jako spolupracující obviněný tak ani označen v obžalobě). Postup podle bodu D) není možný procesně ani hmotně právně. Dohoda o vině a trestu není možná v řízení o zvláště závažném zločinu a soud schvaluje takovou dohodu ve veřejném zasedání, poté co dohodu předloží ke schválení státní zástupce po skončení přípravného řízení. Po podání obžaloby a nařízení hlavního líčení tedy takový postup není možný. Jediný možný postup za současné zákonné úpravy je tedy postup uvedený v bodu 3, který byl ve skutečné trestní věci soudem i uplatněn a byl uložen podle § 58 odst. 1 tr. zákoníku trest výrazně pod spodní hranicí zákonné trestní sazby.

TP18

Správné řešení B)

Správná je odpověď ad B) neboť odsouzený je podle povinen státu nahradit odměnu a náhradu hotových výdajů ustanoveného obhájce pouze tehdy, pokud byl pravomocně uznán vinným. Pokud se konalo společné řízení o dvou trestných činech proti témuž obviněnému, je v dané věci tento požadavek splněn pouze ohledně jednoho z trestných činů a pouze v tomto rozsahu tedy přichází v úvahu rozhodovat o povinnosti odsouzeného zaplatit státu to, co za něj stát jako za pachatele trestného činu v průběhu řízení vynaložil. Z toho vyplývá odůvodnění nesprávnosti odpovědi ad A). Odpověď C) je nesprávná již z toho důvodu, že soud nemůže rozhodovat o povinnosti odsouzeného nahradit odměnu a náhradu hotových výdajů dříve, než se stane pravomocným usnesení, jímž se podle § 151 odst. 3 tr. řádu o těchto nárocích ustanoveného obhájce rozhodne a stát je vyplatí. Důvod, pro který je nesprávná odpověď D) vyplývá z toho, že při rozhodování podle § 152 odst. 1 písm. b) tr. řádu soudu nepřísluší zmíněné námítky posuzovat.

TP19

Správné řešení A)

Správná je odpověď A), neboť Ústavní soud ve své judikatuře (např. III. ÚS 303/04, III. ÚS 457/05, III. ÚS 389/09, I. ÚS 160/09) opakovaně zdůraznil, že v případech, kdy doručení usnesení nemá jen informativní funkci (a zahrnul sem usnesení, jimiž bylo podle § 137 odst. 4 tr. řádu rozhodnuto o opravném prostředku), pak nelze lhůtu k podání stížnosti vázat na vyhlášení usnesení, ale na až na jeho doručení. Z toho vyplývá nesprávnost odpovědi ad B). Odpověď ad C) je nesprávná již z toho důvodu, že podle § 137 odst. 4 tr. řádu je třeba písemné vyhotovení takového usnesení doručit vždy a není tedy důvod k tomu zjišťovat stanovisko obviněného. Odpověď ad D) je nesprávná proto, že byť usnesení má být vyhotoveno v naprosté shodě s tím, jak bylo vyhlášeno, zmíněná judikatura nerozlišuje, jestli se stěžovateli dostalo při vyhlášení usnesení všech potřebných vysvětlení a zda se tak pro něj stalo dostatečně srozumitelně; ve všech případech trvá na tom, že k posouzení, zda obviněný podá stížnost, je třeba, aby měl možnost seznámit se s vyhotovením takového usnesení.

TP20

Správné řešení C)

Správná odpověď je (C), tedy soud uloží souhrnný trest podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku, neboť soud odsuzuje Petra za trestný čin (přečin podvodu), který spáchal dříve, než byl soudem prvního stupně vyhlášen odsuzující rozsudek za jiný jeho trestný čin (přečin výtržnictví). Odpověď (A) je nesprávná, protože přečin podvodu nebyl spáchán později po vyhlášení odsuzujícího rozsudku soudu prvního stupně za přečin výtržnictví, ale dříve. Odpověď (B) je nesprávná, protože soud neodsuzuje v jednom trestním řízení jedním rozsudkem Petra současně za dva trestné činy (§ 43 odst. 1 trestního zákoníku). Odpověď (D) je nesprávná, protože soud neodsuzuje Petra za dílčí útok u pokračujícího trestného činu, za jehož ostatní útoky již byl odsouzen dříve (§ 45 odst. 1 trestního zákoníku).

TP21

Správné řešení C)

Správná odpověď je (C), neboť podle § 146a odst. 2 trestního řádu o stížnosti proti rozhodnutí policejního orgánu mj. podle § 79d odst. 1 a 7 (zajištění nemovitosti) rozhoduje soud, v jehož obvodu je činný státní zástupce, který ve věci vykonává dozor nad zachováním zákonnosti v přípravném řízení. Věc předkládá soudu k rozhodnutí státní zástupce. Ustanovení § 146a trestního řádu představuje výjimky oproti obecnému postupu při rozhodování o stížnostech podle § 146 trestního řádu. Vzhledem k povaze rozhodnutí vymezených v § 146a trestního řádu, jimiž se zasahuje do základních lidských práv a svobod, je nezbytné, aby rozhodoval soud. Odpověď (A) je nesprávná, protože státní zástupce, který dal policejnímu orgánu pokyn či souhlas k určitému rozhodnutí, nemůže následně sám rozhodovat o stížnosti proti takovému rozhodnutí policejního orgánu (§ 146 odst. 2 písm. a) trestního řádu), navíc zde jde o typ rozhodnutí spadající pod § 146a trestního řádu. Odpověď (B) je nesprávná, protože nejde o obecný postup při rozhodování o stížnostech podle § 146 trestního řádu, ale o taxativně uvedené výjimky v § 146a trestního řádu, kde vzhledem k povaze rozhodnutí rozhoduje vždy soud. Odpověď (D) je nesprávná, protože nadřízený soud nerozhoduje o opravných prostředcích proti rozhodnutím policejního orgánu.

TP22

Správné řešení B)

Podle popisu jde o loupežná přepadení, jimiž Adam s Bedřichem jako spolupachatelé podle § 23 tr. zákoníku naplňovali znaky loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku, neboť vůči jinému užili pohrůžky bezprostředního násilí (pohrůžky užití střelné zbraně) v úmyslu zmocnit se cizí věci (peněz – vždy 2 mil. Kč). Naplňovali přitom znaky pokračování v trestném činu podle § 116 tr. zákoníku, neboť jednotlivé dílčí útoky byly vedené jednotným záměrem (chtěli přepadat vietnamské obchodníky a tak získávat finance) naplňovaly skutkovou podstatu stejného trestného činu (loupeže), byly spojeny stejným způsobem provedení (přepadení obchodníka na cestě, když převážel finanční hotovost) a blízkou souvislostí časovou (během 14 dnů) a souvislostí v předmětu útoku (získávání převážených peněz od přepadených vietnamských obchodníků). První dva útoky dopadly podle plánu, peníze získali (způsobili škodu 4 mil. Kč). Při třetím útoku chtěli způsobit škodu 2 mil. Kč, což se jim nezdařilo. Šlo ovšem o útok z téhož pokračujícího trestného činu, pokud by se jim zdařilo, způsobili by všemi třemi útoky škodu ve výši 6 mil. Kč, takto způsobili škodu jen 4 mil. Kč a chtěli způsobit škodu o 2 mil. Kč vyšší.

Podle rozhodnutí č. 15/1996-I. Sb. rozh. tr. v případě, kdy škoda již způsobená ani spolu se škodou, kterou pachatel zamýšlel způsobit, nedosáhne výše značné škody, jde o dokonáný trestný čin loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku, v případě, kdy škoda již způsobená teprve spolu se škodou, kterou pachatel zamýšlí způsobit, dosáhne výše značné škody, jde o pokus trestného činu loupeže podle § 21 odst. 1, § 173 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku; v případě kdy již způsobená škoda sama dosahuje výše značné škody a ani spolu se škodou, kterou pachatel zamýšlí způsobit, nedosáhne výše škody velkého rozsahu, jde o trestný čin loupeže podle § 173 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku dílem dokonáný, dílem nedokonáný ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, a to i za okolností, že pachatel útokem, který se mu nepodařilo dokončit, chtěl získat věc, jejíž hodnota nedosahovala sama o sobě výše značné škody. Obdobně to platí i pro vztah další hranice mezi škodou značnou a škodou velkého rozsahu. Z uvedených důvodů je namístě posoudit jednání Adama a Bedřicha jako pokus zvláště závažného zločinu loupeže podle § 21 odst. 1, § 173 odst. 1, 3 tr. zákoníku, neboť dokonanými prvními dvěma útoky ještě nenaplnili znaky škody velkého rozsahu ve smyslu § 138 odst. 1 tr. zákoníku (nejméně 5 mil. Kč), ale znak škody značné (nejméně 500 000 Kč), v případě dokonání posledního útoku by však znak škody velkého rozsahu byl naplněn, to se ovšem nezdařilo.

TP23

Správné řešení D)

Podání Cyrila bylo jednak nesprávně označeno, neboť rozhodnutí soudu druhého stupně, který rozhodoval o opravném prostředku proti rozhodnutí ve věci samé, nelze napadnout odvoláním, ale dovoláním jako mimořádným opravným prostředkem z taxativně vymezených důvodů. Dovoláním může obviněný takové rozhodnutí napadnout ve lhůtě 2 měsíců (§ 265e odst. 1 tr. řádu), tato lhůta běží od toho doručení obviněnému či obhájci, které bylo učiněno později (zde od 10. 6. 2016), tzn. že podáním ve lhůtě dvou měsíců (tj. do 10. 8. 2016 ve smyslu § 60 odst. 2 tr. řádu) na poštu, je-li dopis adresován soudu prvního stupně, je lhůta dvou měsíců zachována (§ 265e odst. 3 tr. řádu). Podání se posoudí podle svého obsahu, i když je nesprávně označeno – § 59 odst. 1 tr. řádu. Dovolání ovšem obviněný může podat toliko prostřednictvím obhájce - § 265d odst. 2 tr. řádu. Pokud obviněný podání nepodal prostřednictvím obhájce, nepovažuje se za dovolání, byť by takto bylo označeno - § 265d odst. 2 druhá věta tr. řádu, o čem byl obviněný poučen (srov. zadání – řádné poučení). Takové podání vůbec nemá žádné právní účinky, a to ani z hlediska zachování případné lhůty pro podání dovolání, jehož vady by případně mohly být dodatečně napraveny, proto se o něm vůbec nerozhoduje, a to ani odmítnutím z formálních důvodů podle § 265i odst. 1 tr. řádu. Postup pro takové podání stanoví výslovně § 265d odst. 2 věta třetí tr. řádu – „Nejvyšší soud o takovém podání nerozhoduje, ale zašle ho v závislosti na jeho obsahu buď příslušnému soudu jako návrh na povolení obnovy řízení nebo ministru spravedlnosti jako podnět ke stížnosti pro porušení zákona, popřípadě ho vrátí obviněnému s poučením, že dovolání může podat pouze prostřednictvím obhájce.“ Třetí alternativa nepřichází v úvahu, neboť v době rozhodování Nejvyššího soudu již nepochybně uplynula dvouměsíční lhůta k podání dovolání (varianta je využitelná jen v případě, že tato lhůta dosud neuplynula a může být zachována), Nejvyšší soud bude tedy volit mezi alternativami č. 1 a 2, tedy podle obsahu posoudí opravný prostředek jako návrh na povolení obnovy nebo jako podnět ke stížnosti pro porušení zákona.

TP24

Správné řešení B)

Podstatou této otázky je uvědomění si, že jednotlivá vloupání do bytů jsou dílčí útoky jedno pokračujícího skutku kvalifikovaného jako dva trestné činy. O každém takovém dílčím útoku musí být soudem rozhodnuto samostatně, přičemž taková rozhodnutí si nekonkurují, neboť trestní řád umožňuje o každém dílčím útoku učinit samostatné a odlišné rozhodnutí (§ 11 odst. 2 trestního řádu). Správné řešení je tedy **(B)**, kdy se útok vloupání do bytu Milana zastaví

z důvodu zpět vzetí souhlasu poškozeného a ve vztahu ke zbylým útokům se vyhlásí odsuzující rozsudek. Odpověď (C) je nesprávná, protože vychází z mylné právní konstrukce, že se Karel dopustil trvajících (nikoli pokračujících) trestného činu. Odpovědi (A) a (D) jsou nesprávné, protože k institutu souhlasu poškozeného s trestním stíháním dle ust. § 163 trestního řádu připojují neexistující podmínky související s časovým omezením vzetí souhlasu zpět nebo s nutností nahradit škodu, pokud byla činem způsobena, nebo vydat bezdůvodné obohacení činem získané.

TP25

Správné řešení C)

Podstatou této otázky je uvědomění si, jak se může jakákoliv reálná situace zvrtnout a jak se poškozený primárního trestného činu může velice snadno stát pachatelem mnohem závažnějšího sekundárního trestného činu, byť z akceptovatelných pohnutek. Správná odpověď je (C), neboť Bohdan pohrůzkou násilí (bodnutí do Petrova břicha) po Petrovi žádá, aby něco konal (vyndal z kálhot jeho mobilní telefon a vrátil mu ho) a takto navíc činí se zbraní v ruce (nůž je dle ust. § 118 trestního zákoníku). Skutečnost, že Bohdan požaduje vrácení vlastní věci, kterou předtím Petr lstivým způsobem získal, může mít vliv na uložení konkrétního druhu a výměry trestu, nikoli však na posouzení otázky viny Bohdana. Odpověď (A) je zjevně nesprávná, což není třeba blíže zdůvodňovat. Odpověď (B) je nesprávná, protože loupeže by se Bohdan vůči Petrovi mohl dopustit pouze v úmyslu zmocnit se věci cizí. Nutno připomenout, že mobilní telefon je ve vztahu k Bohdanovi stále věcí vlastní, nikoli cizí. Odpověď (D) je nesprávná, protože i ochrana vlastního majetku má určité limity a nelze její realizaci páchat trestnou činností. Jedinou výjimkou by v obecné rovině mohly být okolnosti vylučující protiprávnost činu (např. nutná obrana, krajní nouze), které v tomto konkrétním případě nenastaly – nepatrná hodnota chráněného zájmu, nožem je útočeno až po spáchaném útoku na chráněný zájem.

SPR26

Správné řešení D)

Správným řešením je pouze postup podle (D). Z ustálené judikatury NSS i Ústavního soudu ve vztahu k § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. vyplývá, že smyslem a účelem citovaného ustanovení je to, aby „se Nejvyšší správní soud znovu nemusel zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil. Vztáhnout však citované ustanovení též na případy, kdy Nejvyšší správní soud pouze vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení, resp. nedostatečně zjištěný skutkový stav, by ve svých důsledcích mohlo vést k naprosté zbytečnosti Nejvyššího správního soudu, neboť by mohl tento soud v každé projednávané věci vždy prvním kasačním rozhodnutím vytknout jakoukoli (třebas i malichernou) procesní vadu a poté v druhém kasačním řízení kasační stížnost odmítnout, a tím odmítnout i věcný přezkum naříkaného rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva.“ [viz např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 – 56; rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2011, č. j. 8 Afs 27/2010 – 94; nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005 sp. zn. IV. ÚS 136/05]. Z toho důvodu je nesprávný postup podle (A). Zbylé dva postupy jsou rovněž nesprávné, neboť postup podle (B) není možné dovodit ze samotného zadání příkladu, totéž obdobně platí pro postup (C), kdy navíc je v zadání zdůrazněno, že krajský soud procesní vadu odstranil.

Judikatura:

NSS: usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 – 56; rozsudek ze dne 4. 1. 2011, č. j. 8 Afs 27/2010 – 94
ÚS: nálezy ze dne 8. 6. 2005 sp. zn. IV. ÚS 136/05.

SPR27

Správné řešení C)

Správným řešením je pouze postup podle (C). Podle § 82 odst. 2 správního řádu musí mít odvolání náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu, tj. každé podání, které má být posouzeno jako odvolání (příčemž správní orgán je dle § 37 odst. 1 správního řádu povinen posuzovat podání podle skutečného obsahu), musí vedle základních náležitostí každého podání stanovených v § 37 odst. 2 správního řádu obsahovat i specifikaci rozhodnutí, proti kterému směřuje, dále rozsah, v němž jej napadá, tedy uvedení výroků, které jsou napadány, a dále konkrétní skutečnosti, z nichž se dovozuje nesprávnost právního či skutkového posouzení věci nebo vady řízení (odvolací důvody). Nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu (shodně též rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 14. 2. 2008, č. j. 54 Ca 1/2008 - 30, publikovaný pod č. 1578/2008 Sb. NSS). Za dané situace jsou tak ostatní postupy nesprávné. Postupy podle (A) i (B) z toho důvodu, že správní orgán nesplnil povinnost podle § 37 odst. 3 správního řádu a znemožnil tak žalobkyni svým procesním postupem (nečinností) domáhat se ochrany proti uvedenému rozhodnutí. Postup (D) neodpovídá zadání příkladu, neboť z „blanketního“ odvolání žalobkyně lze dovodit, jaké rozhodnutí jím napadá a v jakém rozsahu, nicméně zdaleka nebylo možné z jeho obsahu (zadání) dovodit ony konkrétní odvolací důvody.

Judikatura:

KS: rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 14. 2. 2008, č. j. 54 Ca 1/2008 - 30, publikovaný pod č. 1578/2008 Sb. NSS)

NSS: rozsudek ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009 - 53; rozsudek ze dne 18. 10. 2012, č. j. 4 Ads 36/2012 - 31

SPR28

Správné řešení B)

V oblasti pozemkových úprav se sice setkávají jak prvky „veřejnoprávní“, tak prvky „soukromoprávní“, nicméně judikatura zejména s odkazem na účel pozemkových úprav (optimalizace organizace půdního fondu) dovodila pravomoc soudů jednajících a rozhodujících ve správním soudnictví; viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2005, č. j. 6 As 48/2003 – 51, potažmo usnesení zvláštního senátu ze dne 28. 12. 2004, č. j. Konf 120/2003-5, či ze dne 4. 2. 2005, č. j. Konf 108/2004-21.

Odpověď ad (A) tak nemůže být správná a nejinak je tomu i u odpovědí ad (C) a (D), které již vycházejí z pravomoci založené správním soudům. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem je specifickým žalobním typem, který se uplatňuje v případě různých faktických či méně formalizovaných úkonů orgánů veřejné správy a který je koncipován jako subsidiární prostředek ochrany. Podle § 85 s. ř. s. totiž platí, že „žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu je nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky“.

Základním předpokladem meritorního posouzení předmětné žaloby tedy byla kladná odpověď na otázku, zda žalobci zvolená tzv. zásahová žaloba byla skutečně krajním řešením, neboť jim už nezbyvala jiná možnost obrany a nebylo lze brojit v dané věci žalobou proti rozhodnutí správního orgánu či proti jeho nečinnosti. Určující pro zodpovězení této otázky je přitom povaha

toho, co žalobcům vadí, co napadají a tím je zde otázka účastenství v řízení o pozemkových úpravách. A v situaci, kdy žaloci tvrdili, že jsou účastníky řízení, bylo povinností žalovaného vydat nejprve usnesení o prokázání opaku tohoto tvrzení ve smyslu § 28 odst. 1 správního řádu. Proti tomuto rozhodnutí bylo možno podat odvolání a příp. pak proti odvolacímu rozhodnutí bylo možno podat žalobu dle § 65 s. ř. s. V daném případě proto musel soud tzv. zásahovou žalobu odmítnout jako nepřipustnou s tím, že žalobci se ochrany mohou domáhat jinými právními prostředky. Dlužno dodat, že pokud by žalovaný avizované usnesení ve smyslu § 28 odst. 1 správního řádu nevydal, měli by žalobci možnost ochrany formou podání žaloby na ochranu proti nečinnosti dle § 79 a násl. s. ř. s.

Ve světle výše uvedeného setrvale judikuje též Nejvyšší správní soud, dle kterého: „zákon nedává na výběr, jakými právními prostředky proti zásahu brojít; žaloba podle § 82 a násl. s. ř. s. je takovým právním prostředkem pouze tehdy, pokud právní řád jiné právní prostředky neposkytuje. Zákon tak jednoznačně upřednostňuje jiné formy ochrany před protiprávním konáním správních orgánů a tato soudní ochrana se uplatní jen tam, kde jiná ochrana není“; viz rozsudek ze dne 19. 1. 2005, č. j. 1 Afs 16/2004 – 90 (obdobně srov. rozsudek ze dne 20. 7. 2011, č. j. 1 Aps 1/2011 – 101).

SPR29

Správné řešení C)

O žalobě proti nečinnosti rozhoduje soud na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.). Nečinnost žalovaného správního orgánu tudíž musí být dána jak k okamžiku podání žaloby, tak i ke dni rozhodnutí soudu. V praxi proto v obdobných situacích berou žalobci své žaloby zpět s návrhem, aby jim soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení (s tím, že žaloba byla vzata zpět pro pozdější chování žalovaného). Nevzala-li ovšem v daném případě žalobkyně svůj návrh zpět, nezbylo soudu, než žalobu zamítnout

Z uvedeného je zřejmé, že ostatní odpovědi ad (A), (B) a (D) jsou nesprávné, což ostatně potvrzuje též relevantní judikatura – srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 1 Ans 4/2008 – 62, z něhož plyne, že pokud bylo po zahájení soudního řízení vydáno rozhodnutí či osvědčení, čímž došlo k ukončení tvrzené nečinnosti správního orgánu, a žalobce nevzal žalobu zpět, soud ji zamítne dle § 81 odst. 3 s. ř. s.

ÚP30

Správné řešení D)

Jedná se skutečně o případ, kdy i soudce obecného soudu musí provést text proporcionality mezi ústavně zaručeným právem na informace a ústavně zaručeným právem na ochranu soukromí, byť i je tu částečná preference ve prospěch práva na informace vysvětlená zejména potřebou transparentnosti ve fungování demokratického státu. Odepřít poskytnutí informace je možné v případech, u nichž budou kumulativně splněny dvě podmínky - osoba, o jejíž platových poměrech má být poskytnuta informace, se na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímou a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně. Podrobnější argumentace a odůvodnění je obsaženo v rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu 8 As 55/2012 – 62 ze dne 22. 10. 2014 (dostupné na www.nssoud.cz). Zda tyto podmínky byly naplněny je možno posoudit až po provedení navržených důkazů. Každou věc je třeba posuzovat individuálně podle výše uvedeného pravidla.

ÚP31

Správné řešení B)

Podle judikatury Ústavního soudu (nejpodrobněji vysvětlené v nálezu sp. zn. I. ÚS 2219/12), akceptované i aktuálním rozhodnutím velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 3. 2016, sp. zn. 31 Cdo 353/2016, bylo i podle úpravy účinné do 31. 12. 2013 možné nabýt vlastnické právo k nemovitosti evidované v katastru nemovitostí od nevlastníka, a to na základě dobré víry nabyvatele v zápis v katastru nemovitostí. Soud musí v takových případech přihlídnout ke kolizi dvou základních práv, a to práva dobrověrného nabyvatele na ochranu majetku ve smyslu čl. 1 Dodatkového protokolu k evropské Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod a vlastnického práva původního vlastníka dle čl. 11 Listiny. Nelze-li v konkrétním případě zachovat maximum z obou základních práv, je třeba tuto kolizi řešit v souladu s obecnou ideou spravedlnosti, přičemž je nezbytné zvažovat jak obecné souvislosti tohoto typu kolize základních práv (případy dobrověrného nabytí nemovitosti evidované v katastru nemovitostí od nevlastníka), tak individuální okolnosti konkrétního rozhodovaného případu.

ÚP32

Správné řešení B)

Podle čl. 95 Ústavy je „soudce při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu; je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo s takovou mezinárodní smlouvou.“ Soudce je sice oprávněn obrátit se na Ústavní soud s návrhem na zrušení zákona (§ 64 odst. 3 zákona o Ústavním soudu), ale nikoli již s návrhem na zrušení předpisu nižší právní síly. Ministerstvo vnitra nemůže obecně závaznou vyhláškou obce samo zrušit, ale může podat takový návrh Ústavnímu soudu.

ÚP33

Správné řešení B)

Podle čl. 96 odst. 2 Ústavy se rozsudek vyhláší vždy veřejně. Ostatně stanoví to i ust. § 200 odst. 2 trestního řádu. Vzhledem k „absolutní“ zásadě veřejnosti vyhlášení rozsudku nemá již v této fázi využití institutu důvěrníků žádný smysl.

